

Technická zpráva:

Oblast, kde se nachází ostrov Cotunduba je součástí žulového masivu, proto jsou navrhované stavby zakládány na pilotech. Uvažovány jsou vrtané piloty pomocí "Průběžného Šneku". Průměr piloty je 900 mm. Z důvodu agresivního prostředí, které má negativní vlivy na kovový materiál, jsem zvolila pro dílek věžových staveb málo pórovitý beton s velmi jemným plnivem. Betonové konstrukce sahá do výšky 42,5 metrů a chová se jako jádro. Uvnitř každé věže je vedeno schodiště a výtah (členěný na úseky). Ve výšce 32,5 metrů začíná spolupůsobit ocelová konstrukce, která od 42,5 metrů přebírá veškeré namáhání. Spoj betonové a ocelové konstrukce je zajištěn přišroubováním ke styčné desce v betonu. Nátěr betonu se barevně shoduje s barvou plechového obkladu, který je na vyšší části věží. Ocelová konstrukce je tvořena sloupy, které mají průměr 300 mm a jsou kruhového průřezu. Z důvodu velké prostorové složitosti je kruhový průřez nejlépe použitelný pro spoje v různých úhlech. Ocelové sloupy jsou ztužovány pruty, které převádějí horizontální zatížení větrem. Patra jsou řešena jako příhradový nosník přes celé patro. Vetrální konstrukce se v půdorysech velmi zřetelně objevuje. Vykonzoloované části jsou zkráj, podpráhy sekundární konstrukcí nebo některé jsou zavěšené, či podpráhy přidanou částí konstrukce.

Opláštění věží je plechové z materiálu titan-zinek, který sám o sobě dobře odolává okolnímu prostředí. Kotvení obkladu ke konstrukci je provedeno pomocí tenkých ocelových válcovaných profilů. Plášť je opatřen speciálním nátěrem, který má za úkol docílit bílé barvy, která na slunci bude mít odrazivý efekt a tím se znásobí výraznost věží ve vztahu k moři. Konstrukce budovy v přístavu je betonová a založena je stejně jako věže na vrtaných pilotech.

Přístavní budova je zasazena do vyvýšeniny, která budovu dobře kryje ze strany od volného oceánu. Konstrukce je betonová a barevností identická s nátěrem na věžích. Založení je na pilotech. Střeška je pochozí a jen částečně překrývá terénem. Přístaviště je materiálově děleno na dřevěné paluby a betonová mola. Bezpečné vplouvání zajišťují signalizační lampy ve vjezdovém otevření.

Amfiteátr, který je konstrukčně výrazný díky 35 metrů dlouhé konzole je také betonový. Konsolu částečně podchycují sloupy, které jsou ocelové o průměru 700 mm. Sezení je na stupních, které jsou lehce vystavovány pro odvod dešťové vody. Místo sedadel jsou dřevěné rošty z týkového dřeva. V sekcích, kde jsou stupně vyšší než 1 metr je kovové zábradlí.

Průvodní zpráva

Ostrov Cotunduba je přístupný pouze z přístavu, který jsem vytvořila v místě napojení výběžku ostrova k jeho kopcovité části. Je to nejzavřenější část a situována je na západní stranu, což je i směr příjezdu většiny návštěvníků. Tvar mariny je organický a je to jediný prvek spolu s cestami, které na ostrově mají měkký tvar. Obývací tvar je výhodný pro bezpečnost lodí a stejně tak byl i výhodný pro danou lokalitu. Marina je členěna na sekce podle velikosti lodí. Nejdelší loď, která má možnost vjezdu do přístavu je 18 m. Větší lodě, stejně tak jako cruisery mají vyhrazené místo mimo vlastní přístav. V čele přístavu je menší budova, která je částečně zasazena do terénu a která je určena pro pasažéry lodí, kotvicí v přístavu dlouhodoběji. V přízemí budovy jsou prostory a pokladny pro pasažéry čekající na pravidelnou linku lodní dopravy, informace, dílna pro drobné opravy kotvicích lodí, minimarket, sociální vybavení. V prvním patře se nachází malá osvěžovna, ke které přiléhá kuchyně pro přípravu občerstvení, zdravotní péče, zázemí pro zaměstnance a kancelář provozu. Budova je zapuštěna do terénu a tím neruší linii nízkého profilu výběžku ostrova. Střeška je pochozí, protože splyvá se skalnatým návrším. Nabízí místo pro rozhled a orientaci v marině.

Od mariny vycházejí dvě trasy. Jedna vedoucí k věžím na jih a druhá mířící opačným směrem na strmý kopec. Tam je možné dostat se po schodištích a eskalátorech, které jsou kryty stěnami s průřezem, tudíž cesta nahoru není ochuzena o výhledy. V určitých rozestupech jsou odpočívadla, kde je možná kumulace většího počtu návštěvníků. Schodiště a eskalátory ústí na platformu, která je součástí divadla pod širým nebem. Zde je možnost se rozhodnout, zda navštívit divadlo nebo pokračovat na vrchol kopce.

Stavba divadla je založena na jednoduchém principu antických amfiteátrů s tou změnou, že některé stupně jsou propojeny a tvoří vyvýšená místa, která mohou fungovat jako VIP zóny. Orientace jeviště je jihozápadní a díky tomu, že Rio de Janeiro se nachází na jižní polokouli, nedochází k oslnění diváka. Kapacita hlediště je kolem 400 míst. Díky tomu, že jednotlivé stupně nejsou po celé své délce stejně široké, je možné kapacitu i navýšit. V některých místech je stupeň až 3 metry široký. Vstupy do budovy jsou ze západní strany divadla a vedou k prostorným halám se sociálním vybavením a k velkokapacitní restauraci, která nabízí panoramatický výhled na Copacabanu a pohoří Urca. Stropem restaurace je podlaha jeviště a je ve výšce, kde končí koruny palm rostoucích okolo. Zázemí objektu je složeno ze zkušebny, šaten, bistra, kancelář a dalších nutných vybavení. V bezprostřední blízkosti divadla je heliport.

V okolí divadla se vinou zpevněné stezky, které zajišťují bezpečný pohyb po vrcholu kopce. Jsou vedeny tak, aby stoupání bylo zvládnutelné pro běžného návštěvníka. Na holém vrcholu je počítáno s větším počtem odpočívadel. Severní část kopce je ponechána tak, jak je po staletí tvarována. Jsou zde tichá místa pro rybáře i romantická zapadlá zákoutí.

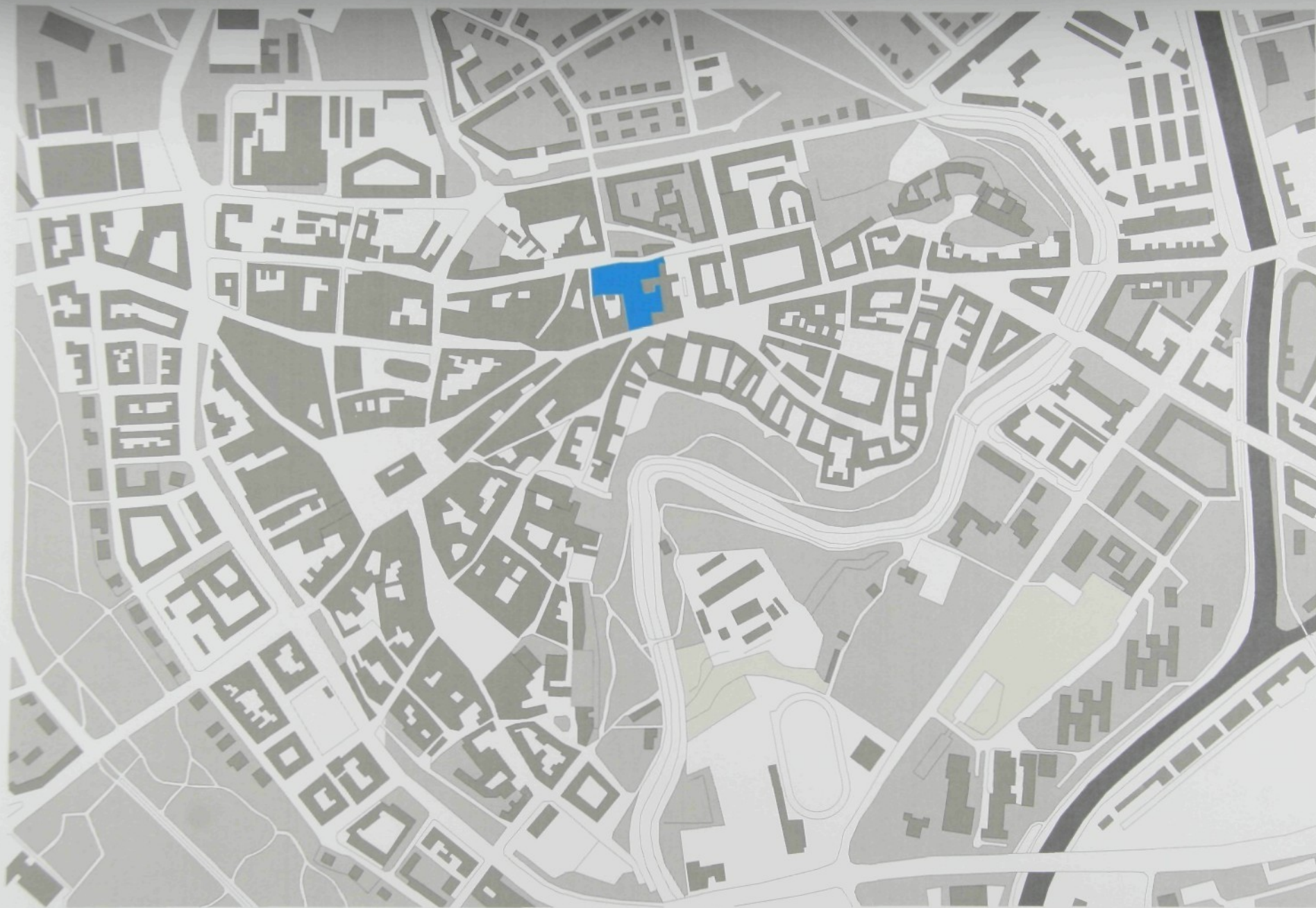
Od mariny směrem na jih je zpevněná plocha, stoupající a klesající tak, aby se ubránila atakům vln. K částečnému zalití výběžku bude docházet za určité situace vytvořené přírodou a proto jsou cesty vyvýšené. Na straně, kde se cesty stýkají s vodou jsou dřevěná mola, která za klidného počasí slouží jako výchozí pozice pro potápění a šnorchlování.

Klíkatíci se cesty dovedou návštěvníka ke dříkům věží. V kontaktu s podhledu jsou věže velmi monumentální, ačkoli vstupní platforma je celkem nenápadná a spíše potlačená. Každá z věží má svou vlastní komunikační strukturu a jsou na sobě nezávislé. Předpokládám, že návštěvník, který se vypraví na 110 metrů vysokou věž, má potřebu prožít i cestu za výhledem, proto uvažují schody jako hlavní komunikační prvek. Výtah by měl mít funkci zásobovací a jako transport pro vozíčkáře. Ve výškách 32 metrů, 37 metrů a 42 metrů jsou platformy, které spojují obě věže a je možné přejít z jedné věže do druhé. Další spoj je ve výšce 63 metrů, kde jsou dvě rampy s mírným sklonem. Tyto spojnice mají i konstrukční podstatu. Od výšky 42 metrů jsou patra v jedné z věží v jiných intervalech a výškách než v druhé, tím se zajistí, aby si navzájem nepřekážely ve výhledu.

Vyšší věž, takzvaná "mužská", je 109,7 m vysoká a obsahuje mimo částých teras také byt pro správce věží, multifunkční prostor s možností zatemnění pro promítání s kapacitou 70 míst, velký skladový prostor se sekundární funkcí nouzového ubytování, plošinu pro adrenalinové sporty, restauraci s kapacitou 44 míst uvnitř a 20 míst na terase, prostor uzpůsobený pro nejruznější expozice a v nejvyšším patře se nachází hvězdárna, která má díky odstupu od osvětleného Ria de Janeiro výborné podmínky k pozorování hvězdné oblohy. Socha "Žena" je 96 metrů vysoká, hlavní funcce uvnitř je obchod s upomínkovými předměty a především vyhlídkové plochy dalekohledy. Na platformě ve výšce 83 metrů je startovní bod pro atrakce jako je sjezd po laně v sedáku a bungee jumping.

V okolí věže, kde by mohl přiboj ohrožovat bezpečnost, jsou betonové vinolamy, které by v budoucnu mohly být podstatou výtvarného workshopu na ostrově a tím ozvláštnit pobřeží.

Území k řešení se nachází v centru Olomouce mezi ulicemi Denisova a Koželužská. Na východě je omezen historickou zástavbou při ulici Kačení, západní hranici tvoří otevřený dvůr klasicistního paláce, současné Muzeum umění. Pozemek je podlouhlý a mírně klesá v severojižním směru se dvěma výraznými zlomy. Při ulici Denisova a v úrovni severního křídla podél linie městských hradeb se snižuje o víc než pět metrů. Cítím tyto zlomy jako rozhraní různých prostředí.

Prohlášení

Byl(a) jsem seznámen(a) s tím, že na mou bakalářskou práci se plně vztahuje zákon č. 121/2000 Sb. o právu autorském, zejména § 60 – školní dílo.

Beru na vědomí, že Technická univerzita v Liberci (TUL) nezasahuje do mých autorských práv užitím mé bakalářské práce pro vnitřní potřebu TUL.

Užiji-li bakalářskou práci nebo poskytnu-li licenci k jejímu využití, jsem si vědom povinnosti informovat o této skutečnosti TUL; v tomto případě má TUL právo ode mne požadovat úhradu nákladů, které vynaložila na vytvoření díla, až do jejich skutečné výše.

Bakalářskou práci jsem vypracoval(a) samostatně s použitím uvedené literatury a na základě konzultací s vedoucím bakalářské práce a konzultantem.

Datum 26. května 2008

Podpis

Požadované výkony pro odevzdání BP:

A - Seznam příloh

B - Rozbor místa a úkolu

Esej s obrazovým doprovodem, dokládající autorovo vnímání a interpretaci místa a úkolu.

C - Návrh

C.1 situace širších vztahů	M 1:2000 - 1:5000
C.2 situace řešeného území	M 1:500
C.3 půdorysy	M 1:200
C.4 řezy	M 1:200
C.5 pohledy	M 1:200
C.6 architektonický detail	M 1:20 - 1:100
C.7 interiérové perspektivy	
C.8 exteriérové perspektivy a zákresy do fotografií	
C.9 vkladací model	M 1:200 - 1:500

D - Průvodní zpráva a technická zpráva s bilancí ploch

E - 1x sada zmenšených výkresů pro oponenta a pro archivaci ve formátu A3
- Elektronická podoba všech částí bakalářské práce na CD – ROM

Vedoucí bakalářské práce:

doc. Ing. arch. Zdeněk Fránek

Zadání bakalářské práce:

1. 2. 2008

Termín odevzdání bakalářské práce 26.5.2008 v 15:00 na děkanátě FA

vedoucí katedry

děkan

V Liberci dne 20.1.2008

Jižní strana území přehlédá délkou čtyřicet metrů k ulici Denisova, která vychází z Náměstí Republiky, mají barokní kostel Pany Marie Sněžné. Kolmá ulice Univerzitní, která se váže přibližně ke středu strany území, vede k budově Filozofické fakulty. Protějškem severní hranice je malý park při ulici Koželužská. Centrum v tomto směru končí, následuje obytná čtvrť Lazce. Proto považují jižní stranu za místo vstupu do prostředí nového muzea. Definovali ho budovou elementárního tvaru a krychlovým průčelím.

TECHNICKÁ UNIVERZITA V LIBERCI FAKULTA UMĚNÍ A ARCHITEKTURY

Katedra architektury

Akademický rok 2007/08

ZADÁNÍ BAKALÁŘSKÉ PRÁCE

Pro:

Jakub Adamec

Obor:

Architektura a urbanismus

Vedoucí katedry Vám ve smyslu zákona o vysokých školách č. 111/1998 Sb. Určuje tuto bakalářskou práci:

Název tématu:

Centrum středoevropského umění v Olomouci

Zásady pro zpracování:

Komentář:

Předmětem řešení je vypracování urbanisticko-architektonického projektu, polyfunkčního objektu v historické části města Olomouce. Unikátnost prostředí není dána pouhým faktem, že je na rozhraní dvou urbanistických struktur (středověké městské zástavby a novověkých palácových komplexů), ale je také na jedné z hlavních ulic centrální části města. V zadání je latentně skryta otázka po integraci nové struktury a typologie do historického kontextu.

Místo:

Parcela se nachází při ulici Denisova, sousedí s budovou Muzea umění Olomouc. Jedná se o svažité pozemek s výraznou topografickou hranou v blízkosti ulice Denisova. Převýšení je cca 5,5 m. V těsné blízkosti pozemku je výrazný barokní kostel Panny Marie Sněžné.

Podklady:

Výkresové, textové a topografické podklady jsou uloženy na serveru FA.

UNIVERZITNÍ KNIHOVNA
TECHNICKÉ UNIVERZITY V LIBERCI

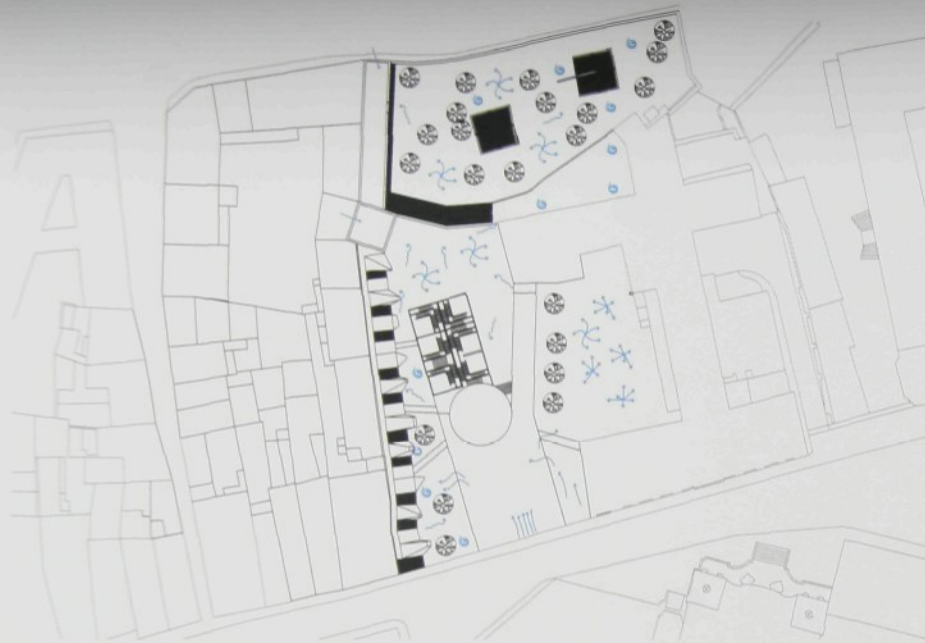

3146114867

né. Kolmá ulice Univerzitní, která se váže přibližně ke středu strany území, vede k budově Filozofické fakulty. Protějškem severní to vstupu do prostředí nového muzea. Definují ho budovou elementárního tvaru a krychlovým průčelím.

studie pohybů návštěvníků

dopravní vztahy

Muzeum (umění) a komunitní centrum (pro mladé umělce) pro mě jsou dvě různé atmosféry, dva pocity, solidní a alternativní přístup k umění, punk a klasika. Vyjádření obojího v intenzivním dialogu, v prostředí, které je syntézou dvou různých stavů ducha ve vztahu k jedinému umění mi dávala tušit, že můj návrh nemůže mít jeden výraz ani jen jednu tvář.

Prostředí, které navrhuji spolupracuje se svým okolím, reaguje na něj, otevírá ho, dotýká se ho, nemá však v úmyslu ho opakovat. Navazovat na okolí nebylo jeho prvním konceptem, je celkem rozvíjeným ze svého středu, ve kterém se kvality okolní zástavby projevují. Do proluky mezi velkým a malým, mezi „velkým“ a „malým“ uměním, hledám architekturu, bytost, která komponuje oba projevy, která je metaforou na jejich dramatický rozhovor.

Z významných pocitů a představ veřejného prostoru, komunitního prostoru a výstavního prostoru vzniklo několik samostatných domů, které se na sebe a na volný prostor různým způsobem vážou a vytvářejí mnohoznačné, podtónově silné prostředí. Jsou to domy pro atmosféry různých jednoduchých činností. Izolují je a tím zesilují jejich vnímání.

Kroužení po ochozu střední válcové věže, předstíně (magnetu) většiny prostorů, kolem těžiště prostoru mezi muzeem a protějšnými domy, místo, do něhož a ze kterého se energie šíří všemi směry.

Stoupání úzkým, zářivým prostorem, paprskem schodišťové věže, která se v půdorysu odvíjí z kruhu, uniká z mýnku kroužení, vyjímá ze všeho obklopujícího. A nahoře, kde je nejsvětější, nejspíš těsně pod nebem, se rozlévá do nekonečného, světlého, bílého prostoru - hlavního výstavního sálu.

Pravidelný čtyřúhelník, čtverečné veřejné místo, kde vnímám především pobyt ostatních návštěvníků, šumění pohybů a hovorů, naplnění veřejnými funkcemi, šatnou, kavárnou, knihkupectvím, velký otevřený prostor, který neděsí svým rozměrem, který zve ke krátkému posezení, je bezpečný, jistý a krásný svým průhledem do dvora a do zahrady.

Domy umělců, s bytem ateliérem a galerií. Drobné, útulné a soukromé uvnitř, vytvářejí přátelský komunitní vnější prostor. Komunita je společenství s vnitřním řádem, spravedlivá ke svým členům, vystupuje navenek jako malá skupina „stejných“, leč jiných, specifických, vůči okolí. Zmnožením jednoho prvku vzniká trs trávy, hejno ptáků. Je důležitý poměr mezi velikostí jedince a velikostí celé skupiny. Různý význam má hrst pisku a hrst víšni. Zatímco rozplavavý, sypaný se pisek je malá poušť, která se zdá mít potenciál zahřít celý svět, víšně jsou drženým bohatstvím, radostí, chutí, která i když skončí, nepřestane lákat. Navrhuji dvě různé uspořádání komunitního bydlení z několika stejných domů - lineární a kvadratické. Obojí se chová k velkým řídícím objemům území a prostorům, které je obklopují, jako mech - přirůstá k nim, zjemňuje jejich atmosféru, chová se podle vlastních pravidel.

TECHNICKÁ ZPRÁVA

Základním materiálem celého komplexu je monolitický železobeton. Převládá stěnový systém. Strop ve střední válcové věži je skleněný, vynášený pravouhlým železobetonovým rástrem o rozponu jeden metr. Vnější povrchy tvoří textilní opletky na rámu, dřevěný obklad a přímo do betonu vyhlášená struktura.

Podloubí při západní hranici pozemku je systém sloupový.

Schodišťová hala má rámový systém, je tvořena svařovanou ocelovou konstrukcí. Povrch je sklo. Stejně tak galerie ve druhém a třetím nadzemním podlaží. Stropní konstrukce těchto podlaží sestává z komůrkových trámů.

Altány v severní zahradě mají dřevěnou konstrukci opláštěnou komůrkovým polykarbonátem.

BILANCE PLOCH

výstavní prostory 1200m² // ateliéry a dílny 400m² // veřejné prostory 850m² // technické zázemí 450m² //

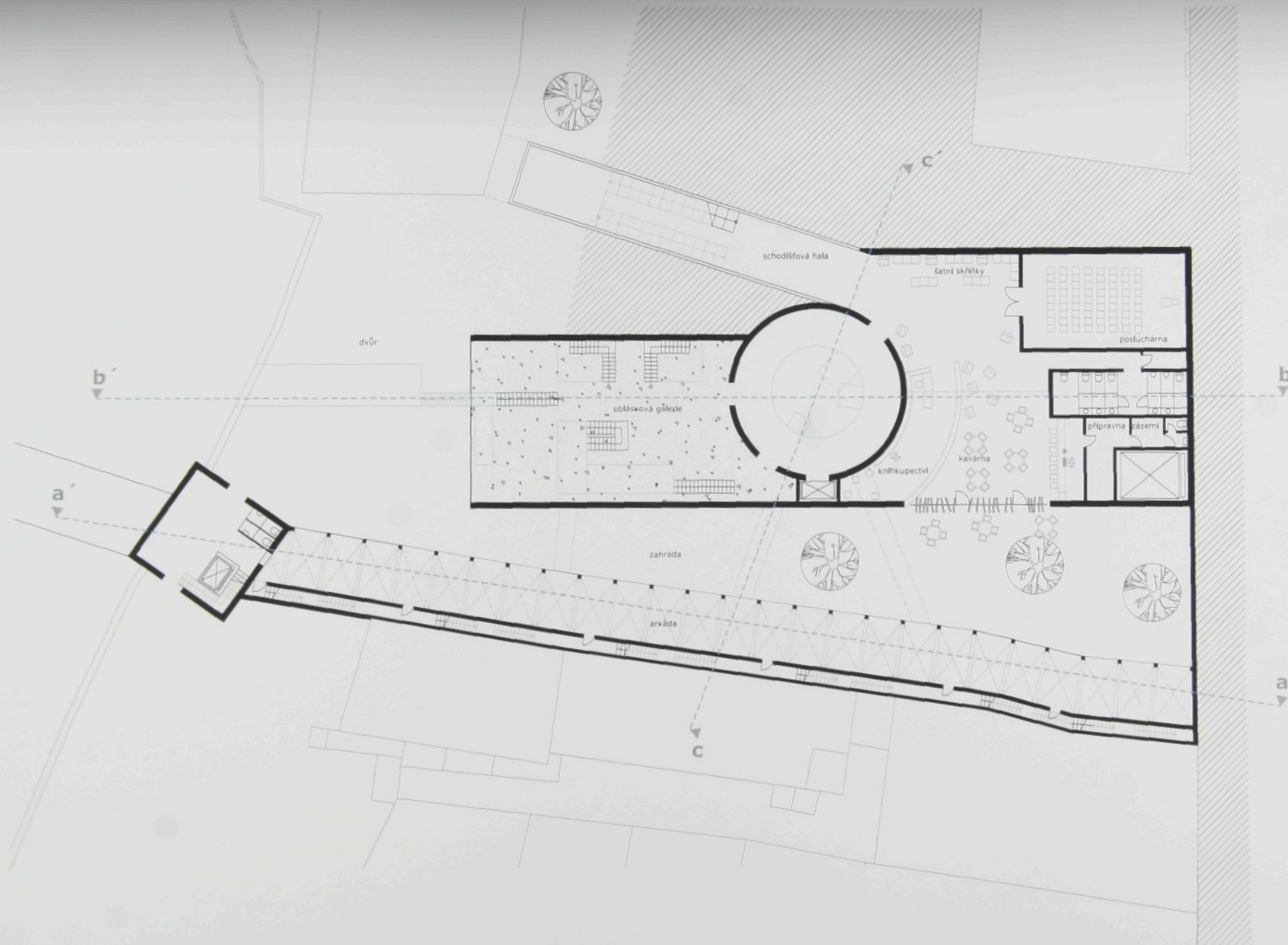
celková plocha řešeného území 6200m² // zastavěná plocha 1550m² // dotvoření urbaní struktury 2000m²

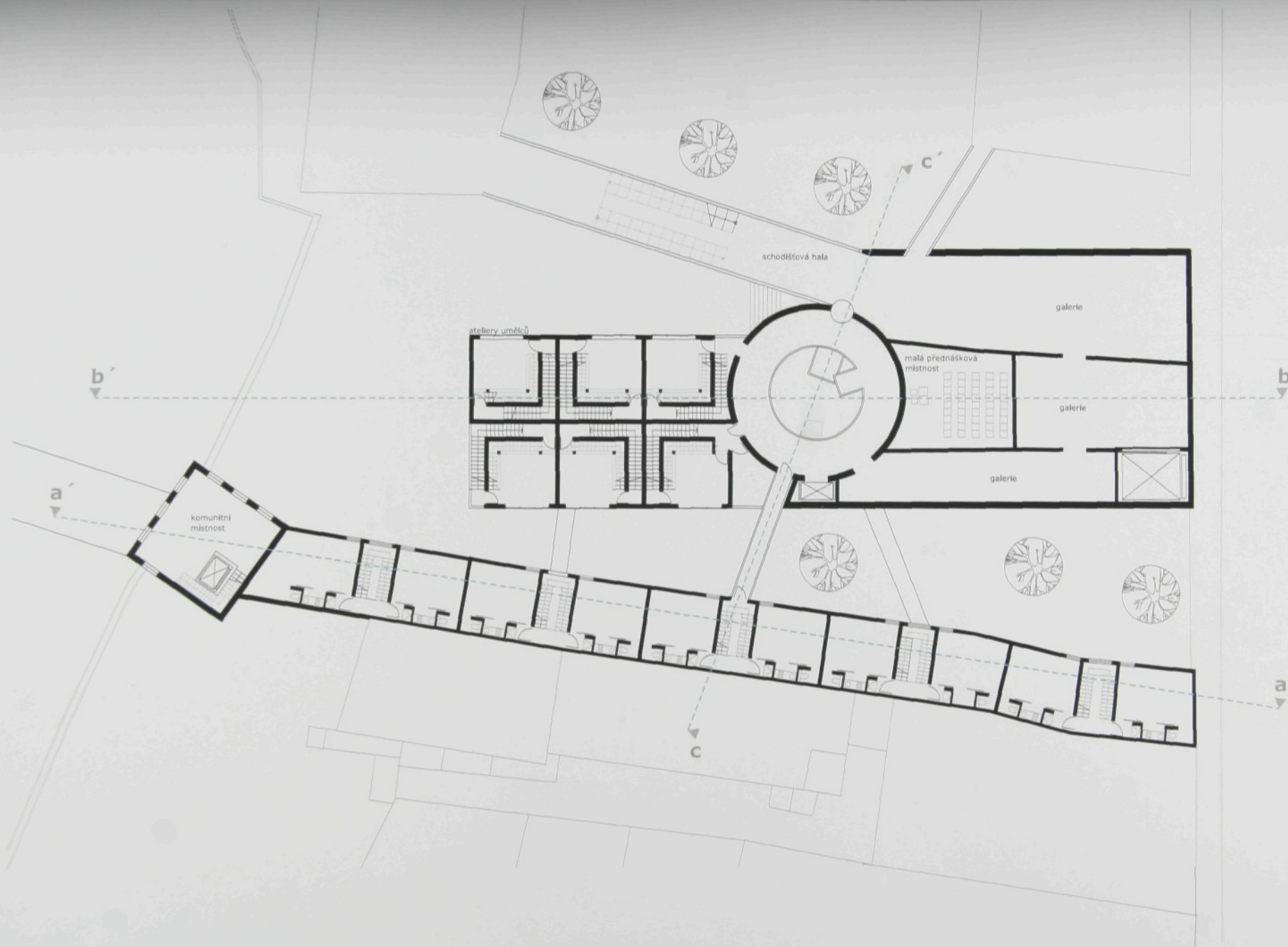

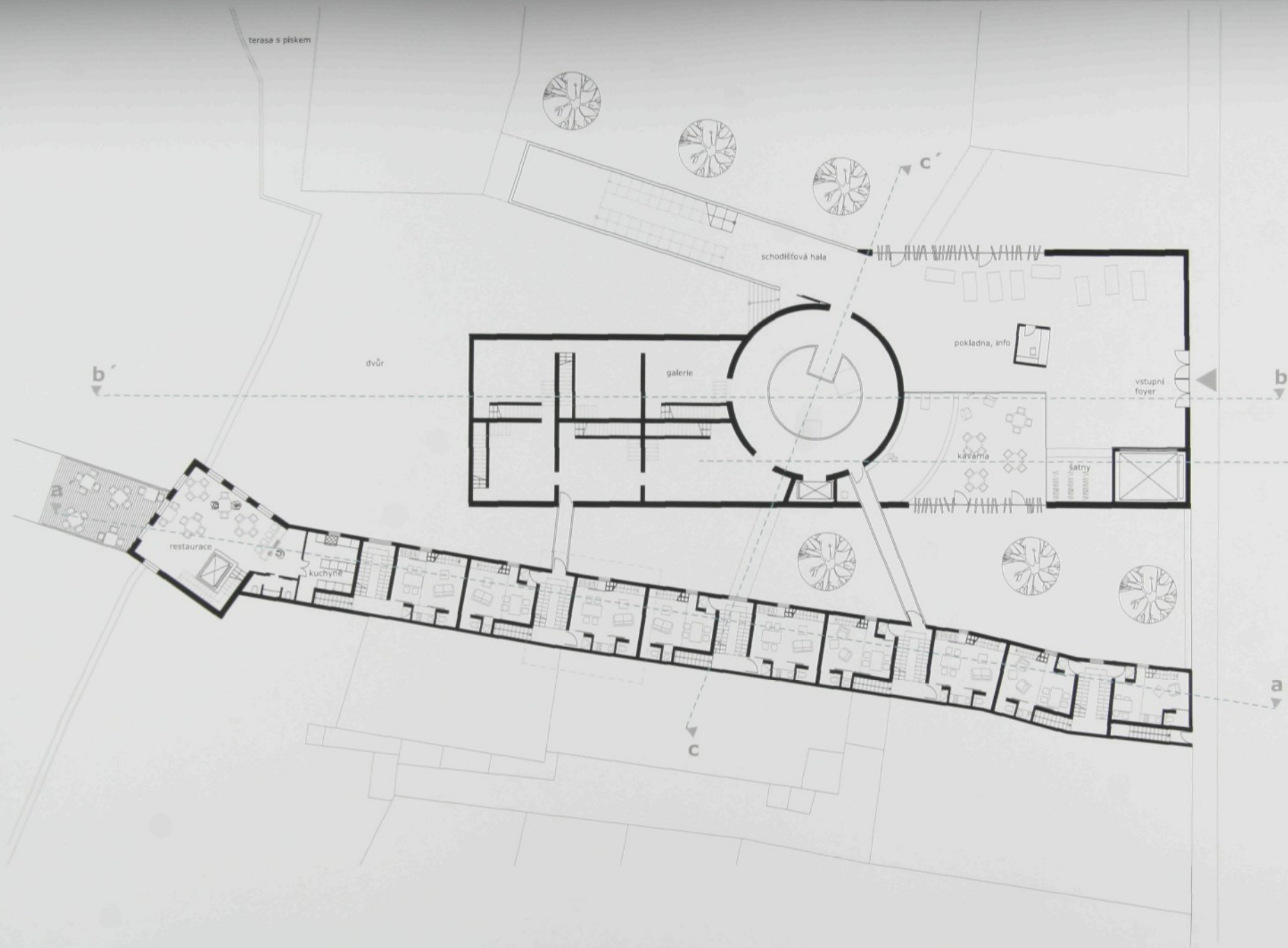
materiály

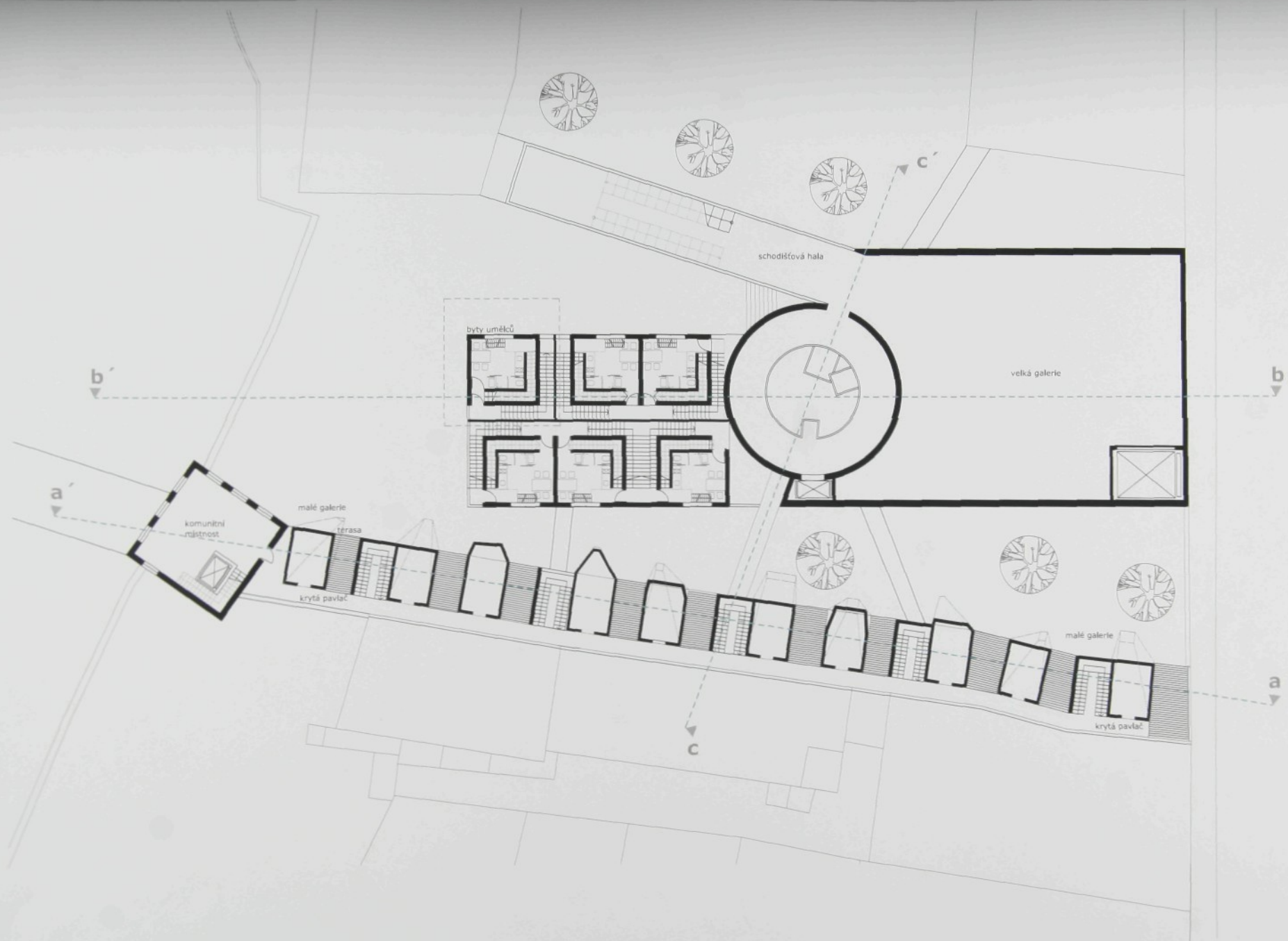

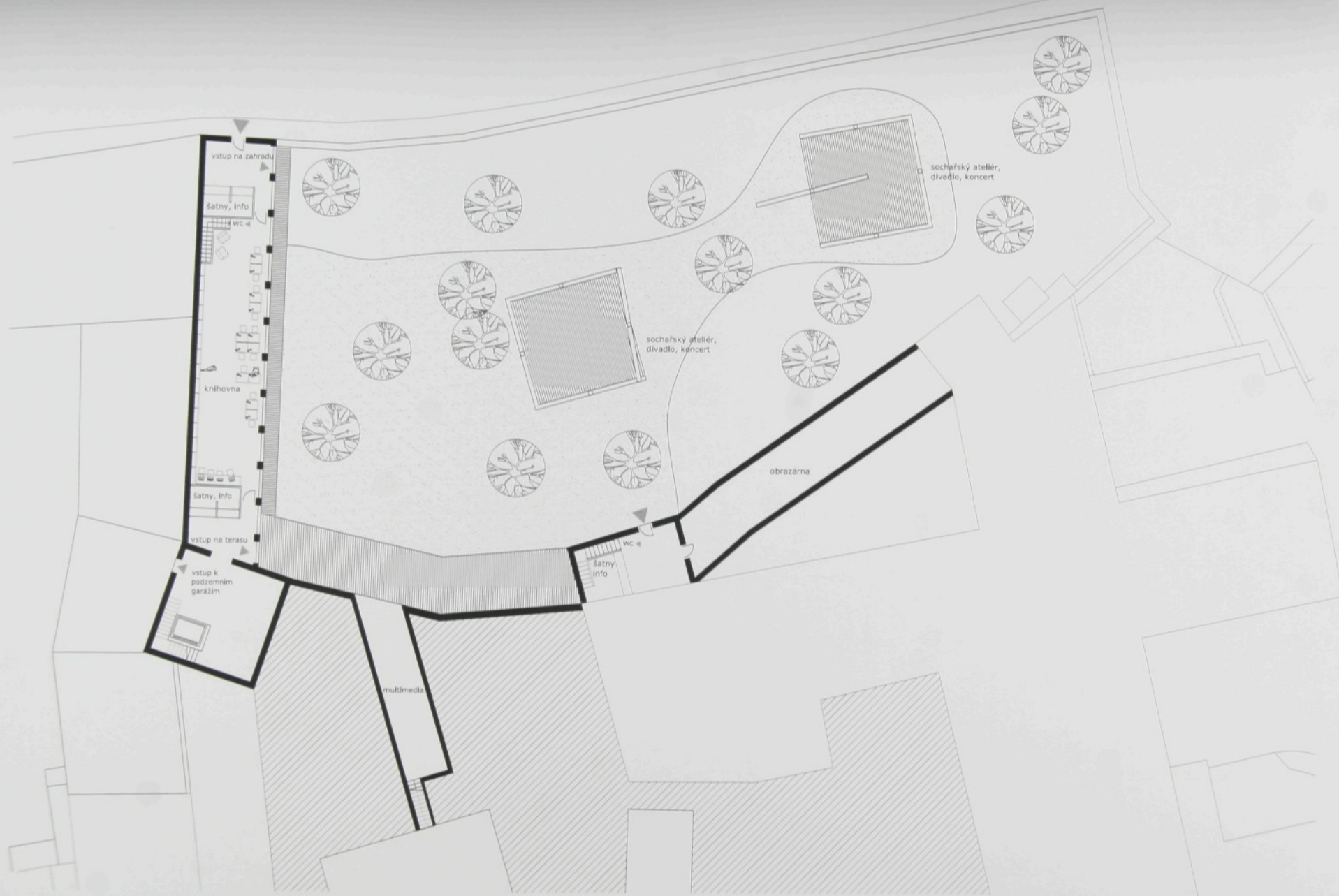

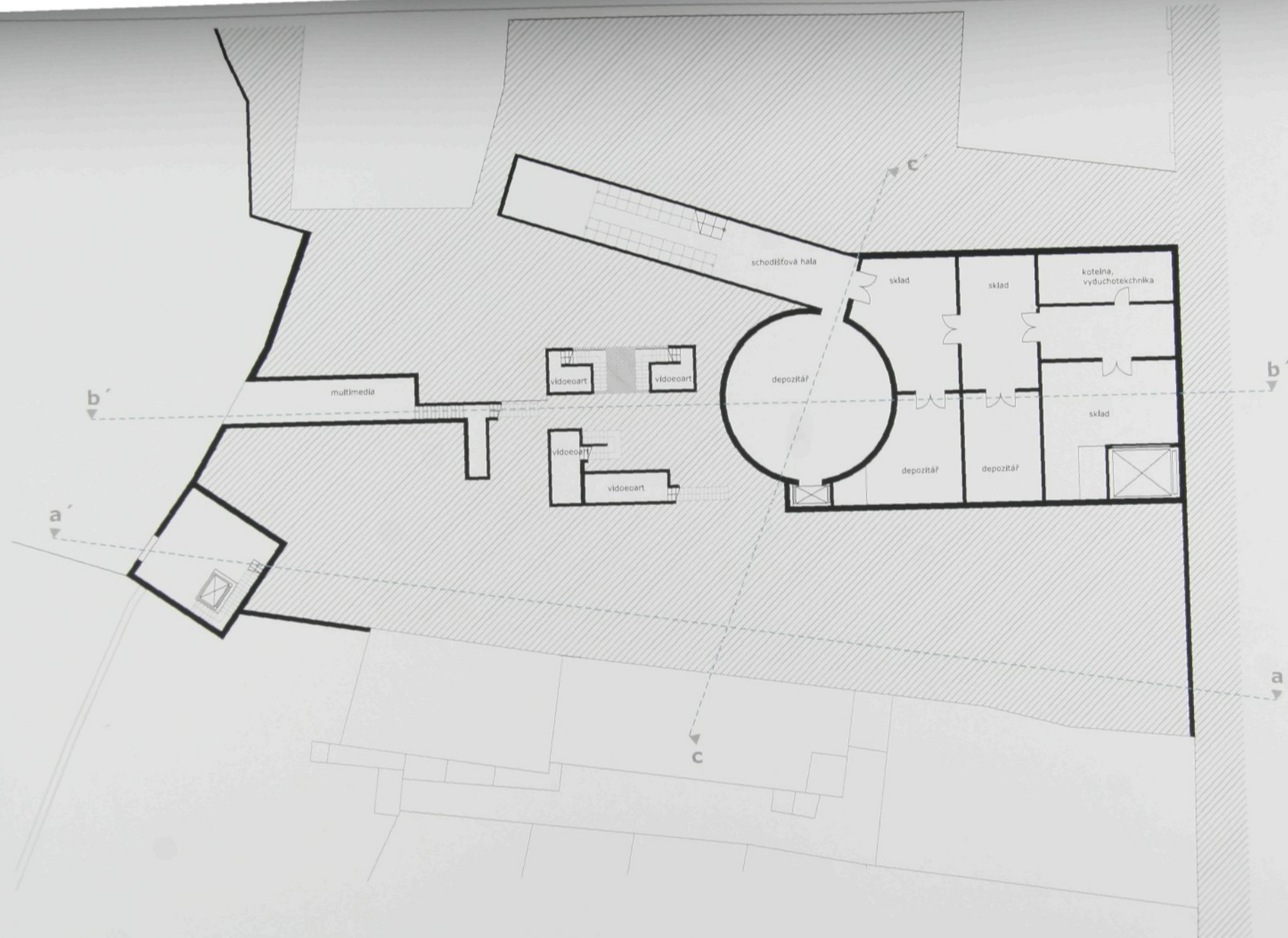

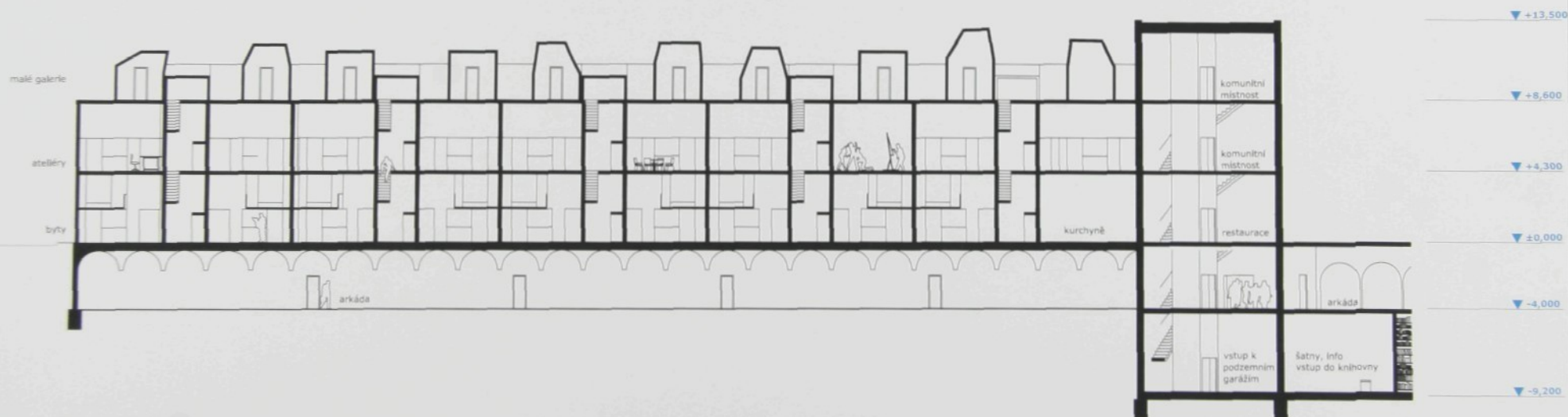

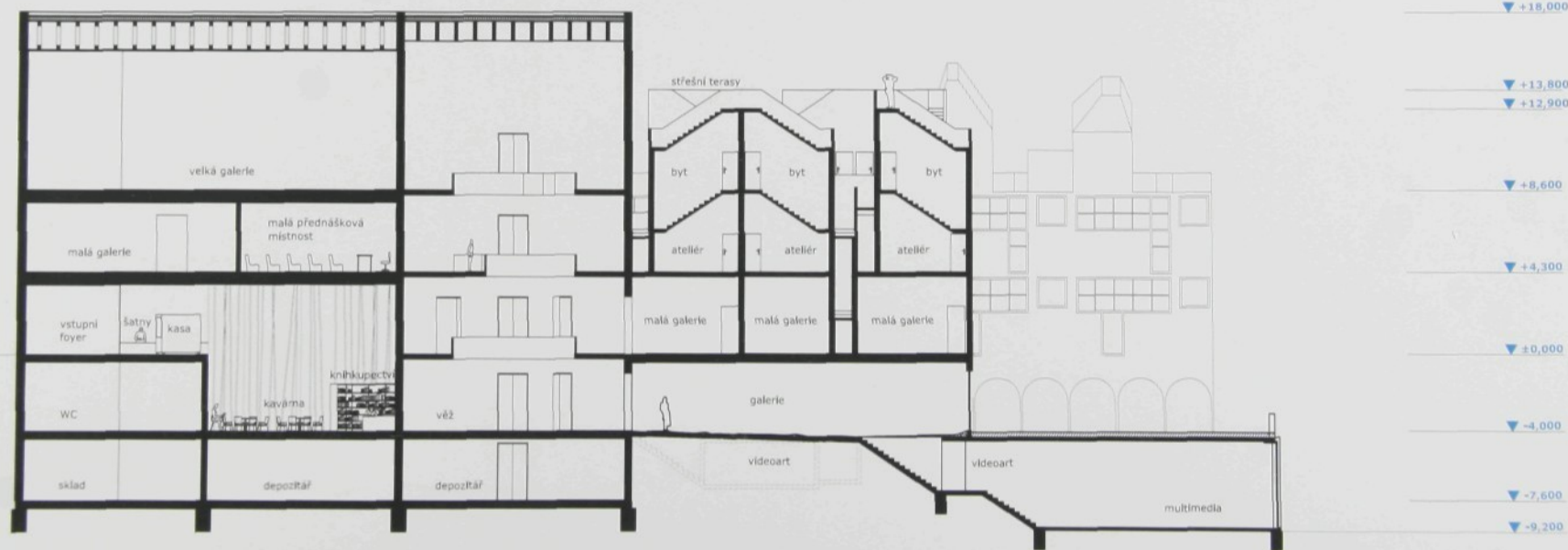

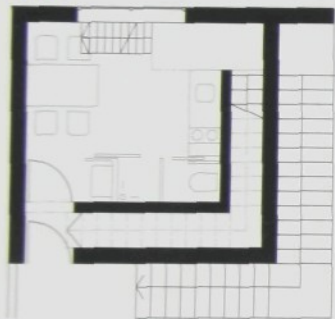
komunitní část PO-V

Vše pro hostující umělce jsou členěny sruženými čtvercovými a francouzskými okny. Chtěl jsem dosáhnout velké světlosti a zároveň velkou prosklenou plochu zpěvnit, učinit ji čitelnou, dodržet intimitu vnitřního prostředí. Povrch pohledového betonu jsem zjemnil strukturou svazých proužků.

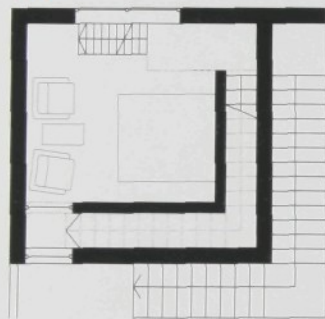

1NP

2NP

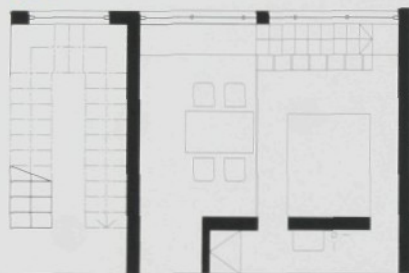
půdorys uměleckého loftu M 1:100

1NP

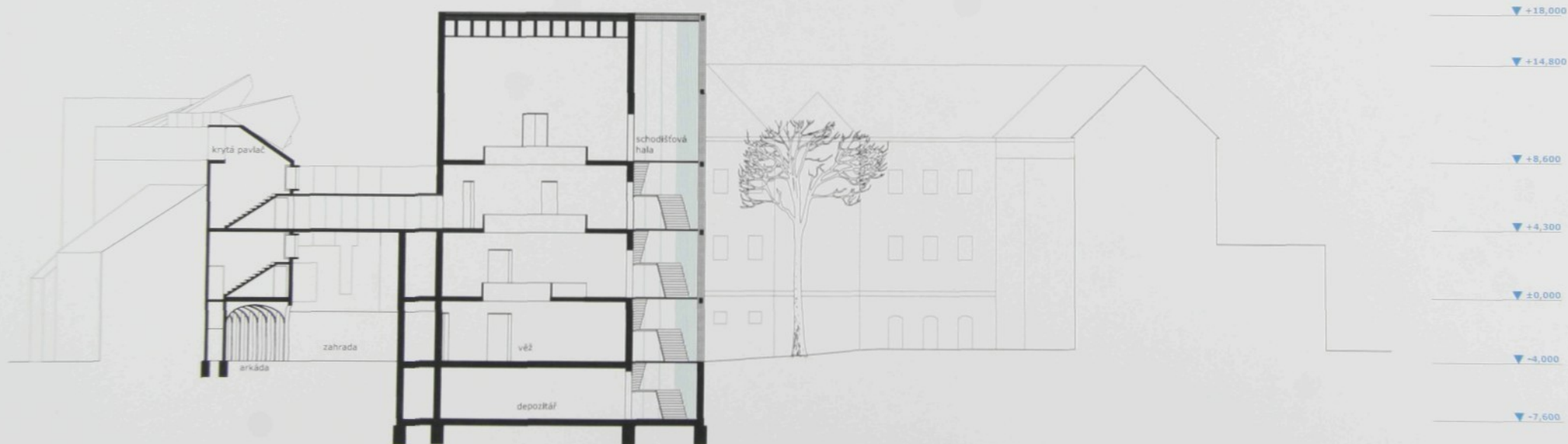

2NP

půdorys uměleckého loftu M 1:100

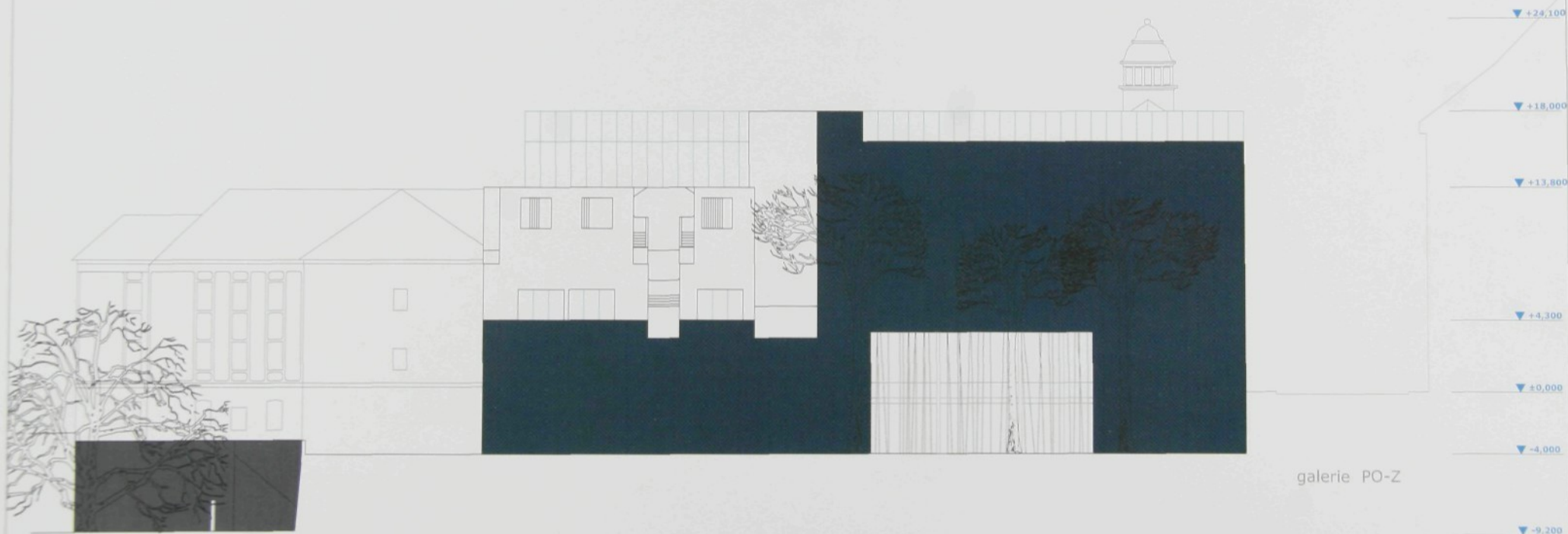

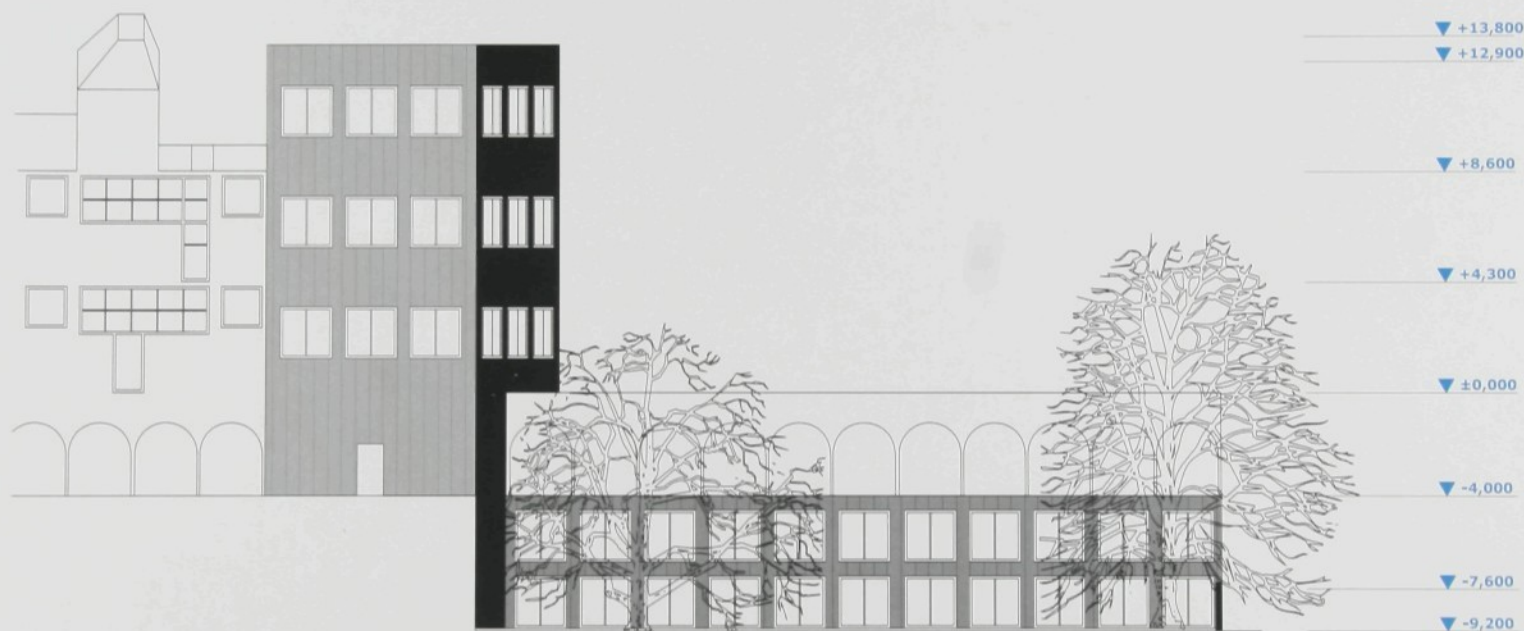

vstup PO-J

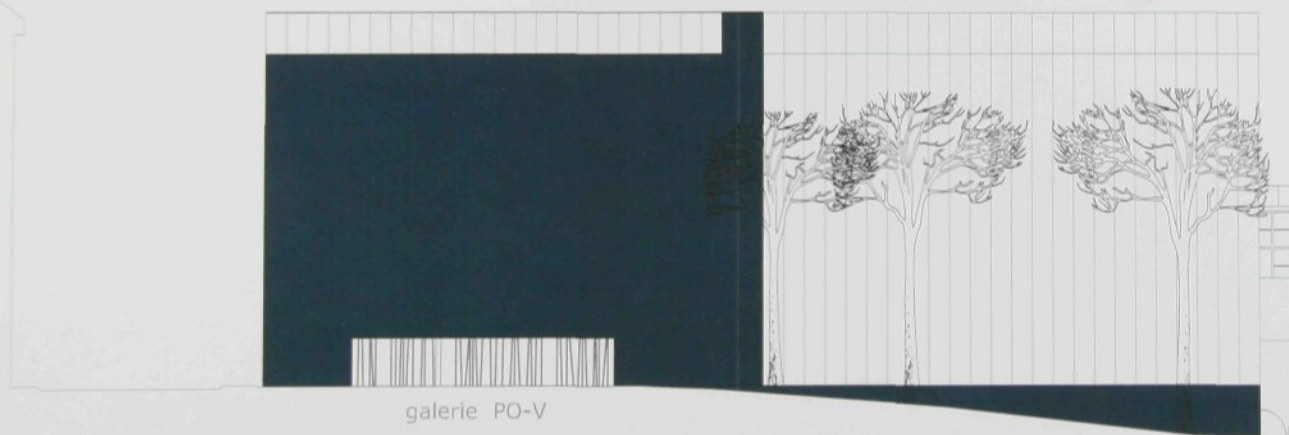
Pro čelní fasádu hlavní budovy, která je téměř bez oken, jsem hledal symbol současného výtvarného umění, ne žádnou ikonu, něco, co by vyjadřovalo jeho princip. Pro vizuální umění je nejpříznačnější barva. Rozhodl jsem se fasádu ilustrovat způsob, jakým nyní digitální umění a užší grafika zachází s barvou. Barva je softwarem skládána ze tří barevných složek - RGB - kompozicí barevných plošek, které se v určité vzdálenosti slijí a vytvoří větší barevné plochy. Rozhodl jsem se vytvořit plátno, které bude z blízka složeno z barevných faset, z dálky monochromem. Toto plátno je utkané z plastových bužirek, vypnuté na kovovém rámu. Je vlastně takovým gobelinem, obrovským svetrem, který obléká železobetonovou krychli.

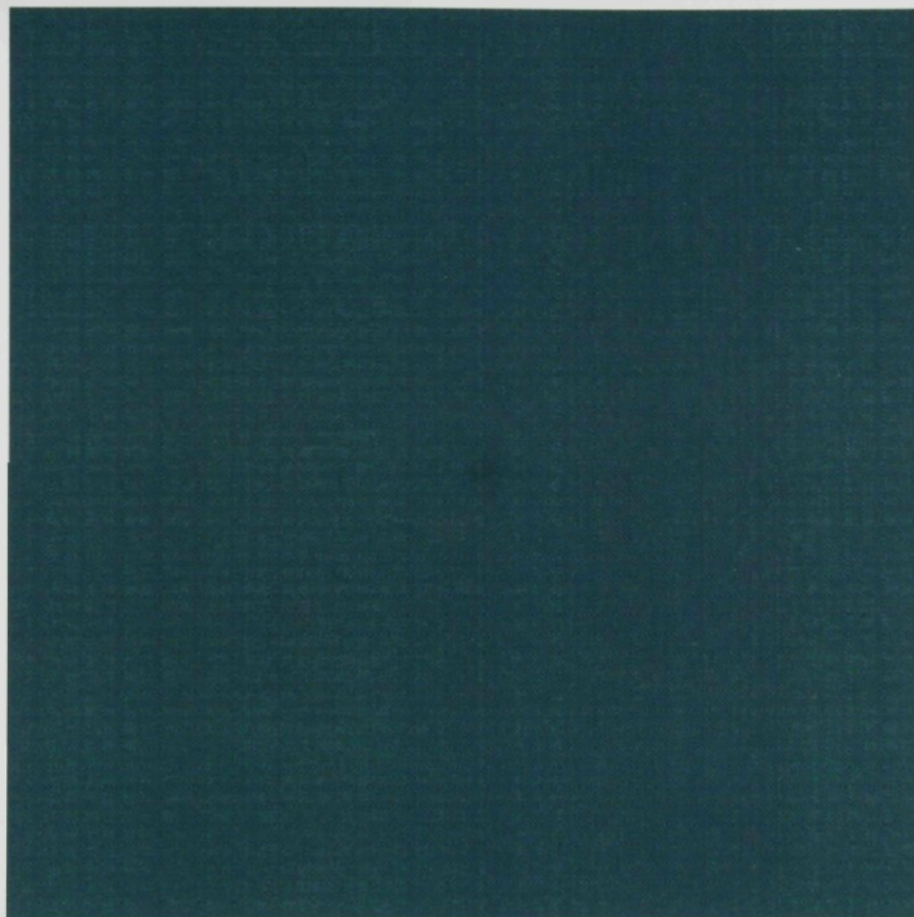
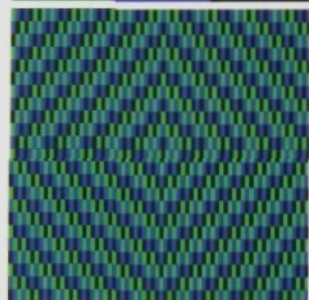
Způsob pojetí fasády, v jiné barevnosti a struktuře, jsem zopakoval na drobnějším objemu obrazárny v severní zahradě, která slouží k výstavám počítačové grafiky.

Zahrada na severní straně je rozlehlá a klidná. Málo lidí a všichni se soustředí na vlastní věc. Nepřijíždí za intenzivním vnějším zážitkem, ale za zážitkem sebe sama. Prostor je vybaven několika minimalistickými objekty. Východní hranici zahrady tvoří podélná knihovna s velkými čtvercovými okny až k zemi. Ta se dají v létě vyklopit a návštěvník může vyjít na příjemnou dřevěnou palubu nebo dál do zahrady. Pod starou budovou muzea je úzká budova obrazárny s průběžnými výstavami počítačové grafiky. Obě štihlé budovy jsou pod hradební zdí spojeny nezastřešenou pochozí dřevěnou plochou, zušlechtnou cestou mezi nimi, která nemá za úkol chránit před počasím. Hluběji v zahradě jsou dva dřevěné altány s průsvitným polykarbonátovým povrchem a bílými závěsy uvnitř. Slouží především k letnímu provozu, všechny stěny se dají otevřít. Altány jsou podsklepeny drobným zázemím. V nich se tančí, malují velká plátna, hraje se divadlo, člověk zde může meditovat nebo jen tak být.

Ve dvou různých momentech svého návrhu jsem potřeboval prostory ohraničené průsvitným materiálem - měkké, rozptýlené světlo. U schodiškové věže, oken a zastřešení výstavního sálu v nejvyšším patře hlavní budovy jsem zvolil mléčné sklo. Budova má být zářivá, ale zároveň pevná, jistá. Naopak altány ve spodní zahradě slouží jen letnímu provozu, jsou to krychle, které mají mít vlastnosti závoje. Dřevěný rastr jsem obložil průsvitným makrolonem - komůrkovým polykarbonátem. Po vnitřním obvodu jsou závěsy ze světlé látky - jako spodnička, která ukrývá vnitřek, když se otevře stěna.

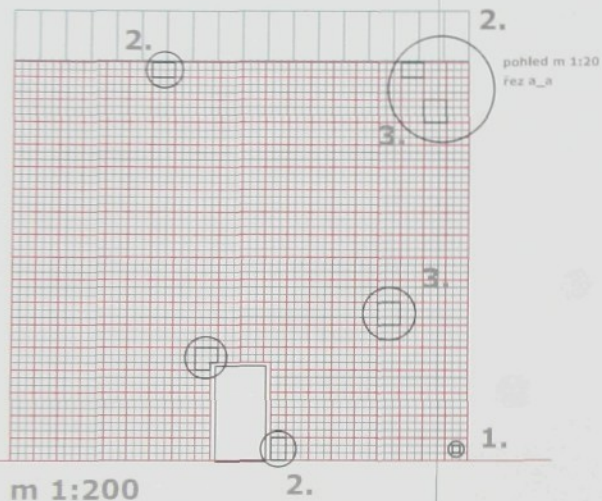
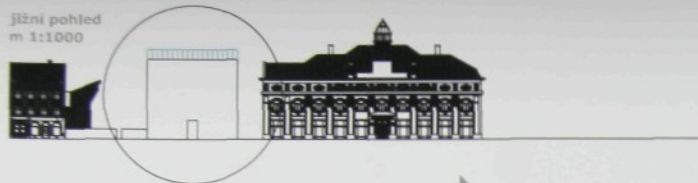

architektonický detail

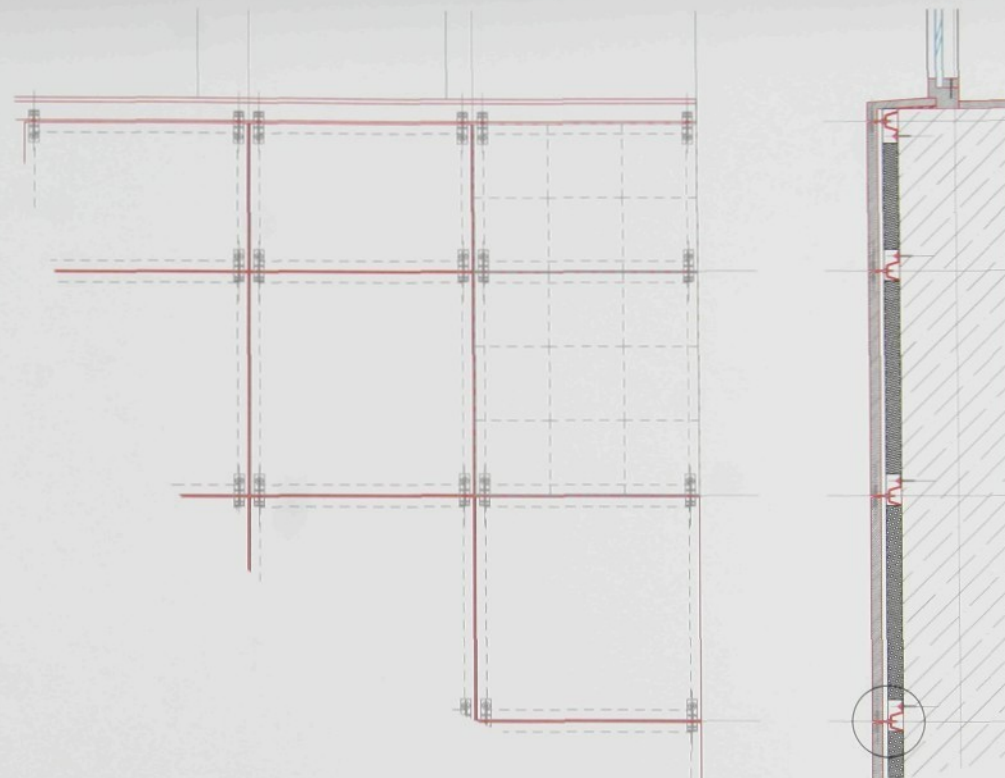
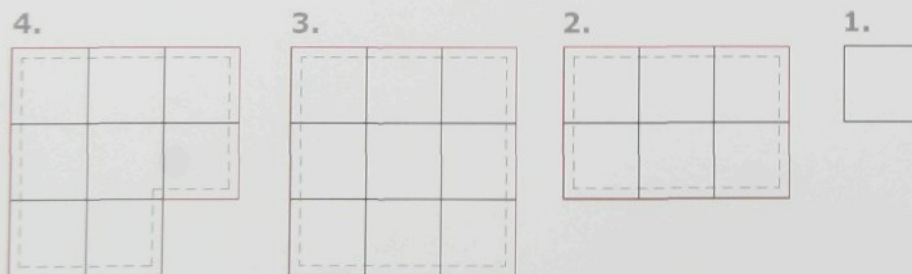
pohled m 1:20

řez a_a m 1:20

jžní pohled
m 1:1000

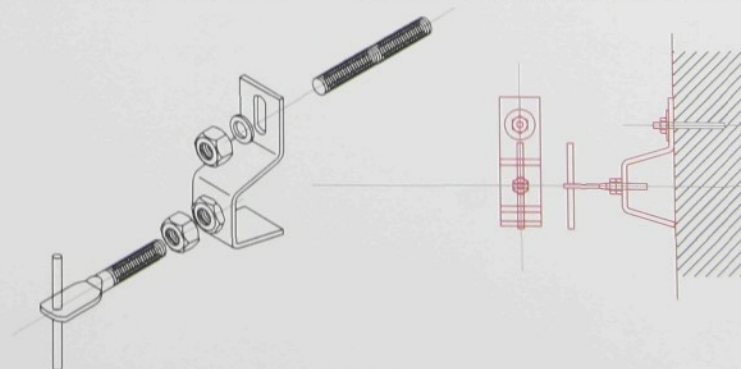

1. fasádní prvek 288x288 mm flexibilní opleť
2. fasádní prvky sdružené v panelu 3x2.....892x592mm
3. fasádní prvky sdružené v panelu 3x3.....892x892mm
4. fasádní prvky sdružené v panelu 3x3-1.....892x892mm-1x288x288mm

axonomie kotevního trnu

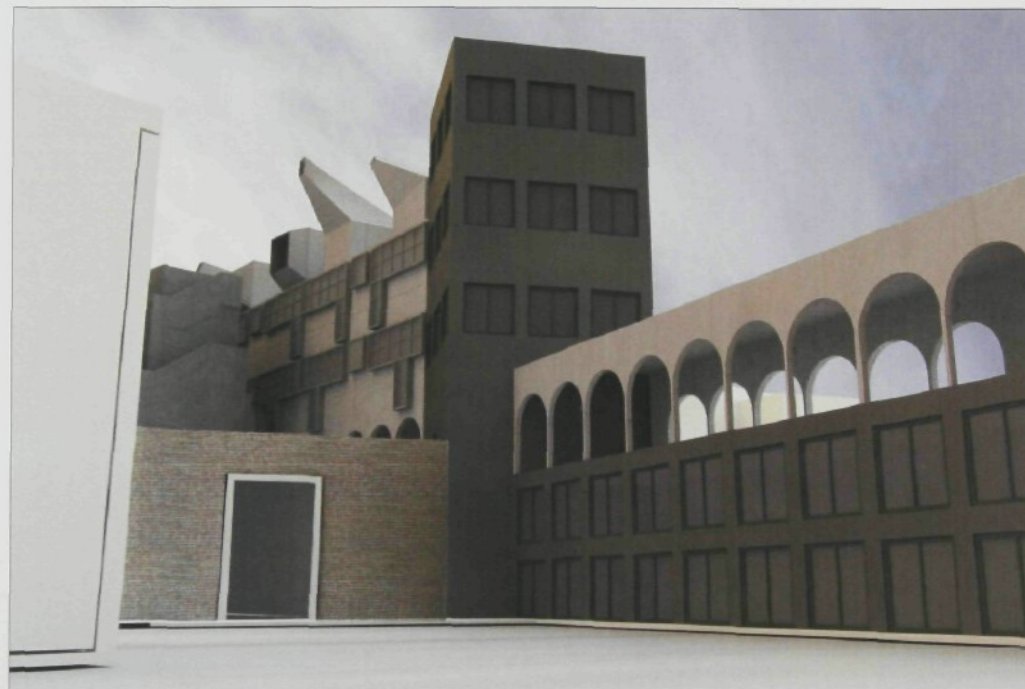
detail kotevního trnu 1:5

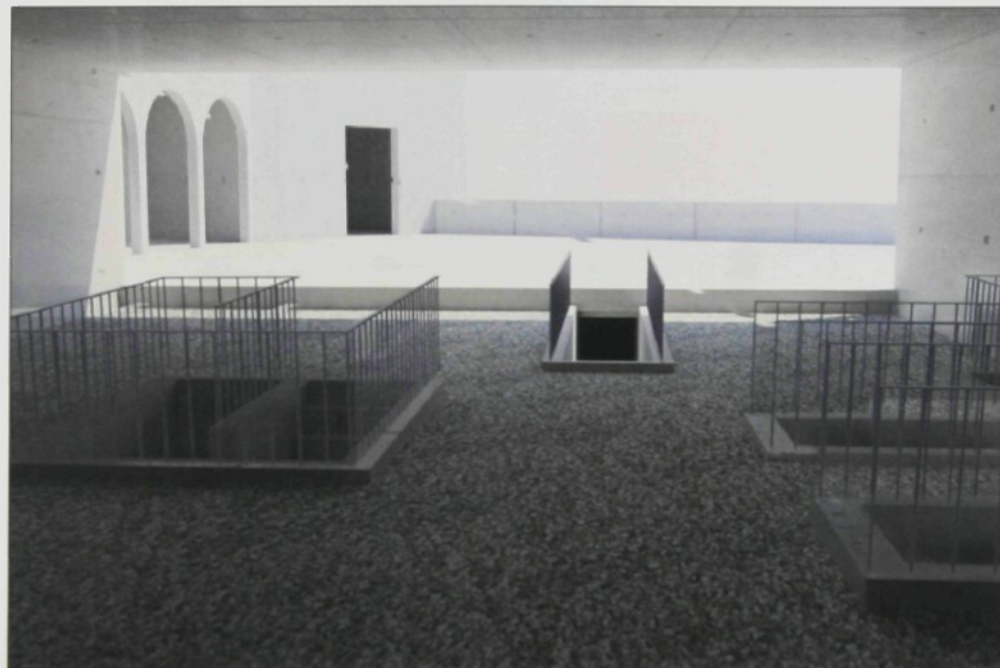

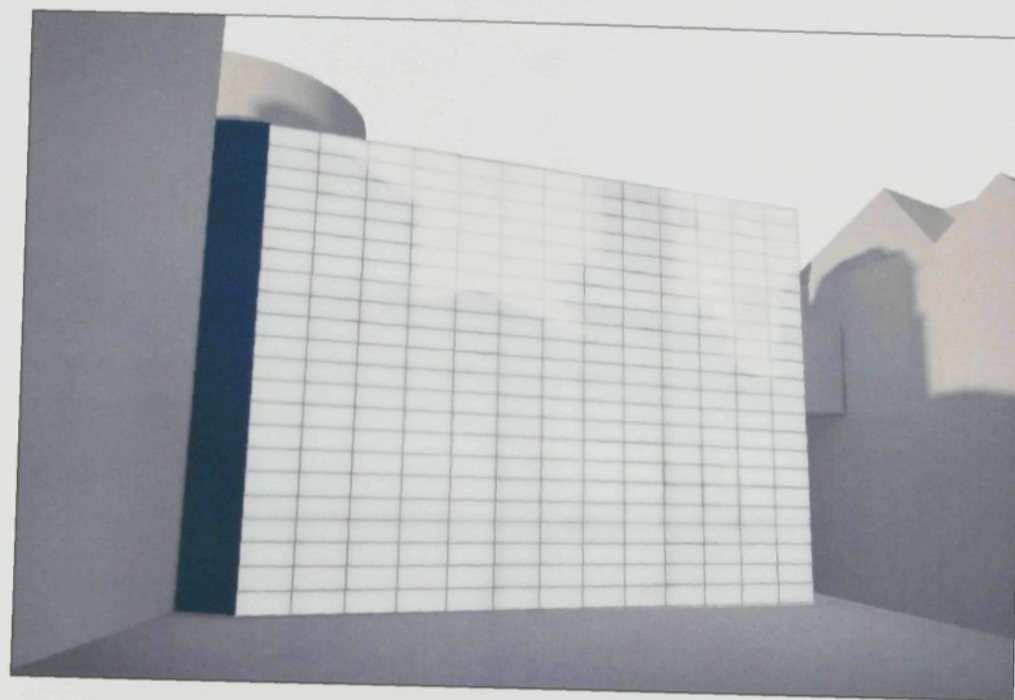

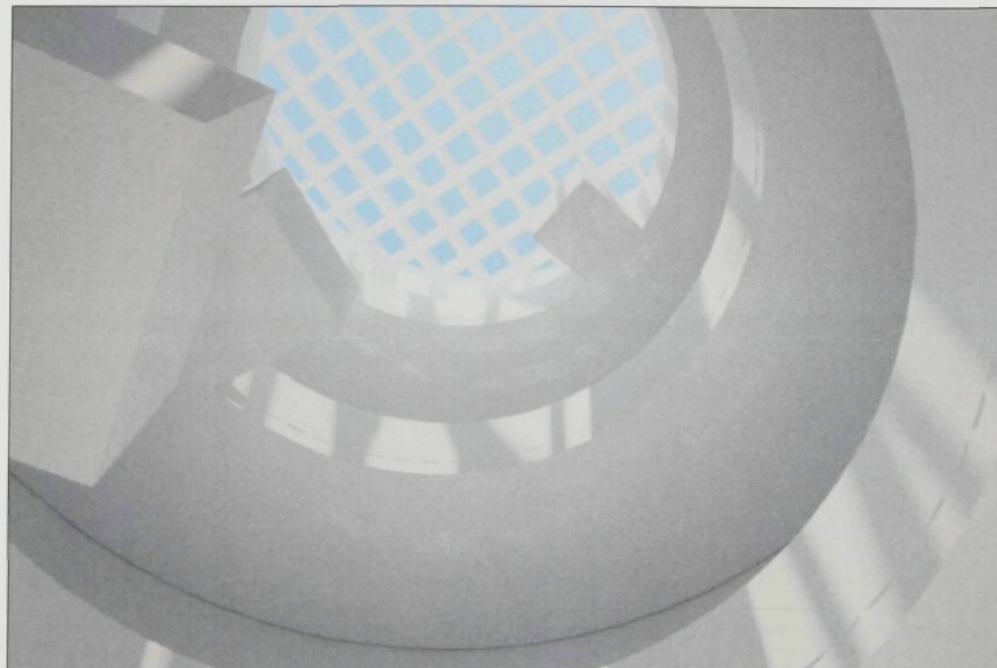

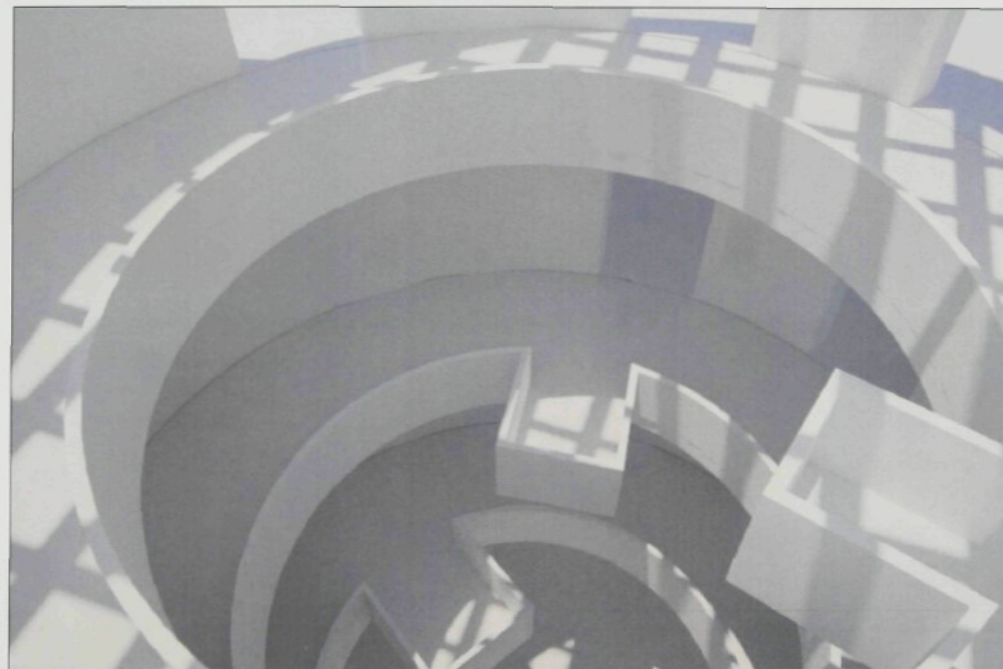

Bakalářská práce // Fórum středoevropského umění v Olomouci // Jakub Adamec // vedoucí bakalářské práce_doc. Ing. arch. Zdeněk Fránek // letní semestr 2008 // Fakulta umění a architektury Technické univerzity v Liberci

VIZ-INT-HALA

Bakalářská práce // Fórum středoevropského umění v Olomouci // Jakub Adamec // vedoucí bakalářské práce doc. Ing. arch. Zdeněk Fránek // letní semestr 2008 // Fakulta umění a architektury Technické univerzity v Liberci

VIZ-INT-STRED

ATMOSFÉRY - KONCEPT

Muzeum (umění) a komunitní centrum (pro mladé umělce) pro mě jsou dvě různé atmosféry, dva pocity, solidní a alternativní přístup k umění, punk a klasika. Vyjádření obojího v intenzivním dialogu, v prostředí, které je syntézou dvou různých stavů ducha ve vztahu k jedinému umění mi dávala tušit, že můj návrh nemůže mít jeden výraz ani jen jednu tvář.

Prostředí, které navrhuji spolupracuje se svým okolím, reaguje na něj, otevírá ho, dotýká se ho, nemá však v úmyslu ho opakovat. Navazovat na okolí nebylo jeho prvním konceptem. Je celkem rozvíjeným ze svého středu, ve kterém se kvality okolní zástavby projevují. Do proluky mezi velkým a malým, mezi „velkým“ a „malým“ uměním, hledám architekturu, bytost, která komponuje oba projevy, která je metaforou na jejich dramatický rozhovor.

Z významných pocitů a představ veřejného prostoru, komunitního prostoru a výstavního prostoru vzniklo několik samostatných domů, které se na sebe a na volný prostor různým způsobem vážou a vytvářejí mnohoznačné, pocitově silné prostředí. Jsou to domy pro atmosféry různých jednoduchých činností. Izolují je a tím zesilují jejich vnímání.

Kroužení po ochozu střední válcové věže, předsině (magnetu) větší prostorů, kolem těžiště prostoru mezi muzeem a protějšními domy, místo, do něhož a ze kterého se energie šíří všemi směry.

Stoupání úzkým, zářivým prostorem, paprskem schodišťové věže, která se v půdorysu odvíjí z kruhu, uniká z mlýnku kroužení, vyjímá ze všeho obklopujícího. A nahoře, kde je nejsvětější, nejspíš těsně pod nebem, se rozlévá do nekonečného, světlého, bílého prostoru - hlavního výstavního sálu.

Pravidelný čtyřúhelník, čitelné veřejné místo, kde vnímám především pobyt ostatních návštěvníků, šumění pohybů a hovorů, naplnění veřejnými funkcemi, šatnou, kavárnou, knihkupectvím, velký otevřený prostor, který nedělá svým rozměrem, který zve ke krátkému posezení, je bezpečný, jasný a krásný svým průhledem do dvora a do zahrady.

Domy umělců, s bytem ateliérem a galerií. Drobné, útulné a soukromé uvnitř, vytvářejí přátelský komunitní vnější prostor. Komunita je společenství s vnitřním řádem, spravedlivá ke svým členům, vystupuje navenek jako malá skupina „stejných“, leč jiných, specifických, vůči okolí. Zmnožením jednoho prvku vzniká trs trávy, hejno ptáků. Je důležitý poměr mezi velikostí jedince a velikostí celé skupiny. Různý význam má hrst písku a hrst víni. Zatímco rozplavavý, sypající se písek je malá poušť, která se zdá mít potenciál zahltit celý svět, víšně jsou drženým bohatstvím, radostí, chutí, která i když skončí, nepřestane lákat. Navrhuji dvě různá uspořádání komunitního bydlení z několika stejných domů - lineární a kvadratické. Obojí se chová k velkým fídicím objemům území a prostorům, které je obklopují, jako mech - přirůstá k nim, zjemňuje jejich atmosféru, chová se podle vlastních pravidel.

INSPIRACE

Benátčan Scarpa, Sízova fakulta architektury v Portu, Zumthorovo znění prostoru, Herzogova a de Merounova rafinovanost a Adjayeho sociální. Cítím analogii v díle těchto a dalších architektů. V jejich smyslu pro utváření je jeden stejný tón. Na ten jsem myslel.

Zumthor, Peter: *Atmospheres: Architectural Environments - Surrounding Objects* (Basel: Birkhauser 2006)

Allison, Peter: *David Adjaye: Making Public Buildings - Specificity, Customization, Imbrication* (London: Whitechapel 2006)

TECHNICKÁ ZPRÁVA

Základním materiálem celého komplexu je monolitický železobeton. Převládá stěnový systém. Strop ve střední válcové věži je skleněný, vynášený pravoúhlým železobetonovým rastroem o rozponu jeden metr. Vnější povrchy tvoří textilní oplet na rámu, dřevěný obklad a přímo do betonu vyhlávaná struktura.

Podloubí při západní hranici pozemku je systém sloupový.

Schodišťová hala má rámový systém, je tvořena svařovanou ocelovou konstrukcí. Povrch je sklo. Stejně tak galerie ve druhém a třetím nadzemním podlaží. Stropní konstrukce těchto podlaží sestává z komůrkových trámů.

Altány v severní zahradě mají dřevěnou konstrukci opláštěnou komůrkovým polykarbonátem.

ŘEŠENÍ ÚZEMÍ - PRŮVODNÍ ZPRÁVA

Území k řešení se nachází v centru Olomouce mezi ulicemi Denisova a Koželužská. Na východě je omezen historickou zástavbou při ulici Kačený, západní hranici tvoří otevřený dvůr klasicistního paláce, současné Muzeum umění. Pozemek je podlouhlý a mírně klesá v severojižním směru se dvěma výraznými zlomy. Při ulici Denisova a v úrovni severního křídla podél linie městských hradeb se snižuje o víc než pět metrů. Cítím tyto zlomy jako rozhraní různých prostředí.

Jižní strana území přiléhá délkou čtyřicet metrů k ulici Denisova, která vychází z Náměstí Republiky, má barokní kostel Panny Marie Sněžné, Kolmá ulice Univerzitní, která se váže přibližně ke středu strany území, vede k budově Filozofické fakulty. Protějškem severní hranice je malý park při ulici Koželužská. Centrum v tomto směru končí, následuje obytná čtvrt Lazce. Proto považuji jižní stranu za místo vstupu do prostředí nového muzea. Definuji ho budovou elementárního tvaru a krychlovým průčelím.

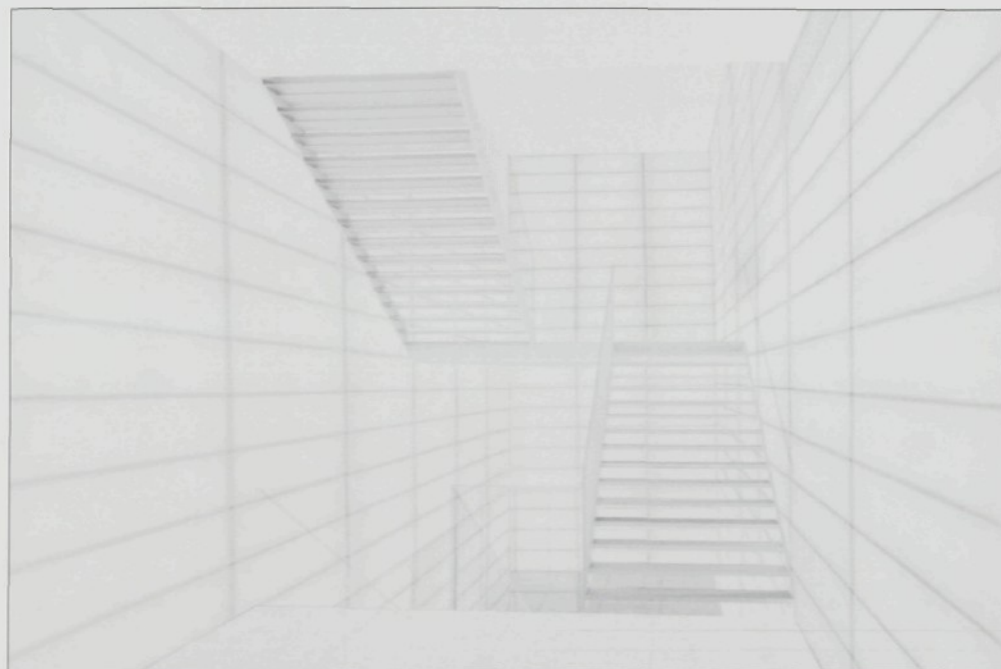
Dům, který je vstupním foyer a v dalších patrech hlavním výstavním prostorem, se ani jednou svou boční stranou neváže k hranicím pozemku, ke dvěma rozdílným urbanistickým celkům, z východu roste středověké strukturu obytných domů, ze západu klasicistnímu paláci, budově stávajícího muzea umění. Mezi nynější zástavbou a mojí budovou je po obou stranách dlouhý, relativně úzký volný prostor, odstup. V průčelí takto vyjadřuji suverenitu svého návrhu.

Na straně k muzeu vniká průchod do dvora původního muzea. Můj návrh uzavírá čtvrtou stranu dvora vysokou schodišťovou věží. Nechává v zadní části průchod do dalších prostor. Průhled a průchod z foyer v přední části vyjadřuje otevření mého návrhu současné budově. Dlážděný dvůr o rozloze sedm set padesát čtverečních metrů je středem celého komplexu muzea umění - staré i nové části. Měl by sloužit k velkým kulturním akcím (divadla, promítání, taneční či hudební akce, koncerty, performance, happening, land art), či výstavám velkých venkovních objektů a instalací.

Na slepou boční fasádu drobnější staré zástavby - domy s krátkým průčelím, ale velkou hloubkou, reaguji přístavbou pět metrů široké linie probíhající po celé délce mnou řešeného území. V části k hradbě slouží tato linie jako bydlení umělců, hostů, je přerušena čtvercovou věží v hradební zdi a pokračuje jako knihovna, která se otevírá do parku v zadní části pozemku. Linie domů má v přízemí podloubí, místo odpočinku a výhledu do pruhu jižní zahrady oddělujícího hlavní budovu. V přízemí hlavní budovy je tato zahrada otevřena kavárnou a knihkupectvím. Podél ulice Denisovy je zahrada zavřená nízkou zídkou. Je intimním, soukromým místem, kam sedá velmi snadno přijít přes muzeum, ale není veřejným průchodem. V místě klesnutí terénu podél hradby podloubí neklesá, pokračuje, knihovna je pod ním. Jeho linie tu opouští pevnou zem a vykračuje do vzduchu. Je možné odsud přehlédnout severní zahradu z výšky. Věž ve zdi hradby slouží jako komunikace (schodiště, výtah) se zahradou pod hradbami a parkovacím domem na místě pozemku č. 39, v přízemí jako bar, ve vyšších patrech má konferenční místnosti komunitního centra s výhledem na Olomouc.

Při jižní části hradební zdi vzniká malé intimní náměstí tvořené věží, linií komunitního bydlení, galerií videoartu s prosklenou stěnou do něj otevřenou, ryzalitem staré budovy a schodišťovou věží. Má dva průchody - do přední zahrady a do dvora. Podél zdi je odsud výhled do spodní zahrady a na Olomouc. Mezi galerií videoartu s domy umělců ve vyšších patrech a schodišťovou věží vzniká ostrý kout ukončený schodištěm, průchodem do foyer. Jde o temnou, skrytou uličku, která by měla mít podobný účel. Navrhuji umístění malého baru nebo galerie na úkor zevnitř dostupných výstavních prostor. Zahrada na severní straně je rozlehlá a klidná. Málo lidí a vláchní se soustředí na vlastní věc. Nepřijíždí za intenzivním vnějším zážitkem, ale za zážitkem sebe sama. Prostor je vybaven několika minimalistickými objekty. Východní hranici zahrady tvoří podélná knihovna s velkými čtvercovými okny až k zemi. Ta se dají v létě vykloupat a návštěvník může vyjít na příjemnou dřevěnou palubu nebo dále do zahrady. Pod starou budovou muzea je úzká budova obrazárny s průběžnými výstavami počítačové grafiky. Obě stíhlé budovy jsou pod hradební zdi spojeny nezastřešenou pochozí dřevěnou plochou, zuštětlenou cestou mezi nimi, která nemá za úkol chránit před počasím. Hlouběji zahradě jsou dva dřevěné altány s průsvitným polykarbonátovým povrchem a bílými závěsy uvnitř. Slouží především k letnímu provozu, všechny stěny se dají otevřít. Altány jsou poobklopeny drobným zázemím. V nich se tančí, malují velká plátna, hraje se divadlo, člověk zde může meditovat nebo jen tak být.

Muzeum výtvarného umění a výtvarné umění vůbec – pro někoho neslouží k ničemu, pro jiného tomu nejvyššímu: pohnutí ducha.

Umění je nejsvobodnější lidskou prací. Ať už v něm jde o dílo nebo samotnou tvorbu, zásadně se vymyká jakémukoli účelu, který by byl k něčemu dobrý nebo zlý. Umění stojí mimo morálku. Usiluje o silné pohnutí, to může být krásně i strašně, abstraktní nebo velmi konkrétní. Vychází z potřeby některých lidí tvořit, vkládat svůj cit, svou energii do hmoty. Protože nemá hranice a protože nemá smysl, který by byl demokratický, tedy všem přístupný, je umění nanejvýš spornou činností z hlediska společnosti. Zároveň je její ryzí reflexí. Její prosperita, mír, lenost nebo touha se v umění kondenzují. Ažkoliv je tvorba vysoce individuální, nemůže se zbavit své společenské determinace. Kdyby východiskem umělce bylo odejít do samoty, byl by to vztah ke společnosti, nejspíš dokonce ten nejvyhraněnější.

Umění, školy umění, umělecké spolky a muzea umění vznikají tam, kde je kulturní společnost nejintenzivnější. Živá centra umění se váží k velkým městům, kde lidský prostor potlačil přírodní prostor, kde není třeba přírodu překonávat. V tom smyslu je slovo umění v mnoha jazycích příbuzné slovu umělý (vykonaný umem – nepřirodní). Jistě, že v přírodě vězí spousta inspirace, ale je to inspirace pro člověka od jínud, který už není její součástí, má k ní umělý vztah.

Z toho je patrné, že muzeum umění je velkoměstská instituce. Kromě specifík, týkajících se výstavnictví, pohybu a provozu, můžeme říci, že je to městská budova nebo lépe – pojedený městský prostor.

První muzea vznikají v renesanci, kdy je umění poprvé vnímáno jako umění, ne jako ilustrace náboženství, umění z chrámu putuje do soukromých sbírek mecenášů. V devatenáctém století, při odklonu od víry na sebe umění definitivně bere její funkci, umožňuje konfrontaci se vznešeným, vytržení ze světa, katarzi. Při pohledu na dějinnou situaci se jeví samozřejmým, že první galerie a muzea umění se podobaly chrámům. Častým prvkem je kruhová kaple, rotunda. Jejím předznamenáním je ortogonální prostor zastřešený kupolí, kterou shora proniká světlo, v galerii Uffizi (Bernardo Buontalenti, 1581). Klasicistní muzea přijaly renesanční příklad, který pochází z římského Pantheonu. Století prosycené nostalgií a tedy nakloněné muzejnictví definovalo muzeum jako budovu symetrického půdorysu s centrální rotundou, osvětlenou vrchním světlem. Tento typ vrcholil v příkladu Altes Muzea v Berlíně (Karl Friedrich Schinkel, 1823-1830).

S motivem kruhového prostoru pracují, sémanticky ho posouvají a různě mění i architekti muzeí současnosti. Příkladem jsou realizace Maria Botty. Kruhový prostor, krytý prosklenou střešou se středovým kruhovým otvorem Muzea v Roveretu (2002), zde již není kaplí, ale náměstím, prostorem setkávání, který výstavní prostory obklopuje.

Evropa počátku dvacátého století je výbuchem na poli umění. Umělecká díla na jedné straně pulsují barvami, na druhé se linky poslušně rovnají do abstraktního rastru a kompozičně „fungují“. Funkcionalistická tendence vyčistila evropskou architekturu na holou zeď. Muzelní architektura se pokorně stává neutrální bílou krabicí, absolutním prostorem poskytnutým umění. Takový výstavní prostor se zdá být ideální. Pro dílo a jakoukoliv instalaci jistě je. Puristická neutralita však nesvědčí muzeu jako veřejné instituci. Je tak čistá a esteticky pyšná, že její běžný návštěvník nedokáže sám sebe vnímat jinak než jako cizorodou a vlastně nepatřičnou bytost. V bílých sálech vznikl nejspíš komplex „nebýt hoden“ umění.

Budova muzea je sama o sobě symbolem prestiže určitého místa. Proto je sní někdy jako se symbolem zacházeno. Většinou jde o odkaz k významnému jevu v krajině, historii místa nebo dílu, které je uloženo uvnitř. Například muzeum umění v Niterói (Oscar Niemeyer, 1996) reaguje na svou neobvyklou, dramatickou polohu na útesu.

Udě žijící v nejvyspělejší kulturní společnosti se zbavili velkého množství přirozených situací jako je hlad, zima, horko, tma, vnímali je jako problémy, odstranili je a získali tak čas. Mimo jiné získali čas na umění. Výtvarné umění je často pohaněné jako elitářství, jako krása, která místo aby těšila lidi, je okupovaná divnými (jinými) lidmi a vlastně už vůbec není krásná, je nafoukaným podvinstvím. Tak zní poněkud hrubě vyjádřená skutečnost, že přijímáním umění, se hluboce zabývá jen malá část společnosti, typicky ta finančně zajištěná, vzdělanější a to nejlépe v příslušném oboru. Průměrná veřejnost se osvětluje jednodušším uměním, kýčem, vybranými dobrotami, které se tržnímu hospodářství podařilo skutečnému umění vyrvat, rozmnožit a prodat. V tom tkví dvojakost a spor muzea jako fenoménu, dvoustrannost jeho zdi. Uvnitř jsou hodnotná díla v promyšlené instalaci, která má pomoci vytvořit vztah diváka k dílu, umožnit mu osobní, intenzivní, intimní čtení, zatímco navenek je muzeum prestižní, ale komerční instituci, výrazem kultivovanosti společnosti, o kterou stojí, kterou chce poučit a pobavit, přitáhnout. Muzeum je demokratizací umění. Snaží se dosáhnout pocitu, že každý je hoden umění avšak udržet umění status vznešeného.

Aby muzea přitáhla návštěvníky, nesmí být komerčně zábavná, snaží se však o pestrý program a tak rozšiřují provoz. Otevírají knihkupectví, auditoria, tvůrčí dílny, vytvářejí vazby s universitami. Některá muzea již nejsou jednoznačnými budovami, jsou tak velká, že se musejí stát prostředím, která reagují na svou městskost vlastní vnitřní komunikační – urbání strukturou, ve které citují městotvorné články, ulice, náměstí, pasáže. Stejně jako města současnosti nejsou omezena hradbami, ani jejich muzea nejsou obezděnými celami. Otevírají se, přijímají do sebe tendence současného veřejného prostoru – pohyb, růst, flexibilitu, dynamičnost.

Příkladem, který byl důležitý pro mou práci je Centro Galego de Arte Contemporánea (Álvaro Siza, 1993). Budova, tvořená srůstem tří hmot rozdílných funkcí, se nachází v historické zástavbě Santiaga de Compostela, v těsné blízkosti gotického kláštera. Ve vztahu k němu a jeho zahradě se chová organicky, s portálem chrámu dotváří svým průčelím náměstí, mezi zdí rajského dvora a galerií vzniká ulička – dlážděný průchod s průhledy do zahrady kláštera. V zadní části kamenné terasy, členěné zídkami, postupně přecházejí v zahradu. Vnitřek budovy, vzniklé spojením tří odlehčujících atrium, zdůrazňující identitu jednotlivých prostor. Vnitřní prostory jsou jasně členěné, avšak zároveň specifické, nepravými úhly či vepsáním schodiště. Jazyk budovy je kultivovaný dovnitř i ven. Vytváří živé, různorodé neevidentní prostředí.

Použitá literatura:

1. Naredi-Rainer, Paul von, *Museum Building*, Berlin, Birkhäuser 2004
2. Pedro De Uano, Carlos Castanheira, *Álvaro Siza: Works and Projects*, Electa Espana 1995
3. Kessler ml., Ladislav, *Muzeum umění v digitální době*, Praha, Argo 2000

INTERIÉR

Vstoupit na hladinu. Prostor je chladný a hluboký – podlaha temně modrá, stěny z betonu, světlo zprava „žabrami“ – úzkými betonovými panely, listy, které se jemně vychylují z rozestupů mezi deseti až sto centimetry. V širších mezerách jsou průchody. Prostor je naprosto otevřený a přesto intimní. K posazení jsem vybral postele, absurdní prvek vytrhuje návštěvníka z normálního průběhu dne. Světlo, postele a prázdnota mají vyvolávat dojem zvláštní nemocnice. Když přijdeme do nemocnice, zmizí za námi svět, máme jenom sebe, to je stav v jakém bychom měli přicházet k umění.

Přejít přes vodu znamená vejít do jiného světa. Prostor, který brání chltivosti (honbě za uměním). Zpomaluje a postupně otevírá galerii, návštěvníka.

Za jednoduchou šatnou se podlaha propadá úroveň níž, kam zatím nemůžeme vstoupit – je to jiný – pozdější svět. Mezi jím a naší pozicí vstupu je samotné umění. Vidíme pod sebou, jak se centrální kruh roztahuje – jako kola na hladině (druhý vodní motiv) a v mezikruží je knihkupectví. Vnější kružnice je transparentní (dřevěný rám) – její hmota jsou knížky. Před knihkupectvím měkce odpočívají pohodlné gauče (Klim Kl-duk: luk). Je to místo k relaxaci. Tušíme kavárnu pod námi. Odpočívají tu lidé s kávou a knihami. Nabízí se jim – i nám nahoře průhled „žabrami“ do krásné z jihu osvětlené zahrady, která náleží setkání komunity umělců a návštěvníků. Prostředí nás do sebe přitahuje.

K prostoru s gauči skutečně náleží kavárna – pod šatnou – a ještě modré auditorium. Je středně velké, takřka čtvercové a jen málo průsvitná temně modrá podlaha foyer zde vytváří hluboce modrý prostor. Jsme pod hladinou.

Vstoupíme do kruhu. Je to ústřední prostor, válec, kolem nějž se seskupují objemy, řídí jejich pohyb. Změkčuje celou kompozici. Vycházíme z kruhu do budov s různými prostředím a členěním a vždy se do něj vracíme. Kruh svazuje celé muzeum, krouží v něm všechny atmosféry, které muzeum nabízí. Je prázdným a přesto intenzivním místem. Padá sem horní světlo plochou skleněnou střešou v neutrálním čtvercovém rastru, lidé přicházejí z různých směrů a všichni musí kroužit. V každém patře vyběhává z ochozu výklenek, balkon, odpočívadlo. Dna výklenků jsou vyplněna nečekanými materiály – písek, kůrou, šíškami. Slouží k relaxaci.

Kontrastem k šeré, hmotné válcové věži je zářivé světlo, úzká, dlouhá schodišťová věž. Je namířená tak, aby uzavírala dvůr staré budovy muzea. Je obklopena vnějšími prostory také průsvitným materiálem (plast na dřevěném rámu? – Sklo je těžké, lepší je lehký až papírový dojem) rozptýluje vnější světlo a činí stěny zářivými. Ve věži je jen schodiště. Slouží prožívání stoupání. Vymaňuje člověka z uměleckých zážitků a nechává ho jednoduše stoupat ve světle. Zatímco pohyb v kruhu je horizontální a nekonečný, schodiště je vertikální cestou k nebi. Odděluje jednotlivá patra, je pomůckou v hudbě.

Věž navazuje na foyer linkou měkce stočenou kolem válce – odvíjí se od něj jako cívky.

Ze středního válce v jedné úrovni foyer do okruhu šesti stejných čtvercových galerií, z každé vedou úzké schody vzhůru. Jsou tu drobné instalace šesti umělců, kteří v galeriích pracují a bydlí. Je důležité, že do jejich výstavních prostor lze vstoupit z jádra objektu. Je to příchod drobného umění, umění v procesu, současného umění do galerie, která ve své jiné části vystavuje ověřené, velké výstavy (většinou již mrtvých autorů). Je to dialog mezi oficiálním uměním a živým uměním. Výstavy jsou zaměřené na drobnou instalaci, digitální umění, videoart, zvukové umění, počítačovou grafiku.

Muzeum poskytuje umělcům prostor k intenzivní práci a ubytuje je. Dvěma způsoby. V prvním případě jde prostory přidružené ke galeriím. Schody z každé galerie vedou do soukromého ateliéru a nad ním je byt o jedné místnosti. Všechny tři pokoje nad sebou jsou zmenšující se čtverce.

Stropy schodišť jsou zopakované schodiště (okopírované, zvednuté o podchodnou výšku). To vytváří dramatické střešní terasy schodů a podest. Nepravdělným sdružením šesti (nebo několika) takových třípatrových věží vzniká pro komunitu umělců atraktivní, intimní vnější i vnitřní prostor.

Mají individuální možnost odpočívání, pracovat a vystavovat v jednom domečku. Motiv zmožených babylonských věží je významová hra ve vztahu k činnosti umělců jako takové ... O patro níž, pod čtvercovými galeriemi je velká volná galerie, vysypaná drobnými kamínky, které rachotí. Na konci je velké okno s výhledem na Olomouc přes malé náměstí a hradební zeď. Strop je nízký, jde o čelně osvětlený horizontální prostor – který se možná měkce svazuje. Taková shora komprimovaná pláž. V ní však zejí otvory do země. Návštěvník vchází do úzkých sklepů s projekcemi nebo monitory. Jedním ze sklepů lze projít do hradební zdi pod náměstím a dívat se do spodní zahrady. Tyto sklepy pocitově náležejí věžím nad nimi. Nejsou s nimi spojeny, ale v řezu se vchody do nich nacházejí pod jednotlivými domečky. Každý dům má mít svou černou stránku.

Meziprostor se sypoucími se kamínky (padají i do sklepů – a jsou z nich po hrstech vynášeny ...). Samotný může sloužit výstavě. Okno v předu lze zabedit a promítat na něj velkou projekci.

Druhý způsob jak bydlet v galeriích je o něco méně komfortní – menší prostory. Je určen pro studenty umění a jejich práci. Jde o linii domků přiloženou ke slepým stěnám obytných domů na levé straně pozemku. V přízemí je prázdný prostor – podloubí, odkud vedou jen nerušivé vchody do centrálních schodišť (ob dva byty). Bydlení je v prvním patře, ateliér ve druhém, galerie ve třetím. Výstavní prostory jsou malinké, nabízejí jen ukázkou z práce, která je možná vystavena ve velké galerii. Galerie jsou stísněné zadním metr širokým průchodem pro návštěvníky a bočními terasami. Průchody jsou přes terasy spojeny s velkými galerijními místnostmi nad foyerem. Každá galerie má světlik – ty jsou různé – dávají domečkům tvář. Je to řada ptáčků sedících na plotě nad zahradou. Velká galerie a pruh domků umělců svírají úzký pruh zahrady z několika vysokými stromy (buky). Tato zahrada by měla být zahradou za zdí. Zeď může být průchodná brankou, ale chrání klidné, mírně se svažující, příjemné místo před ulicí a jejím ruchem. (chtěla jsem zahradu -zahrazenou, ne park ani proláklinu ani dvůr.) Městský, veřejný, dlážděný průchod do areálu je z druhé strany foyer přes dvůr starého muzea. Zahrada by měla celý areál zjemňovat, zpřijemňovat, podloubí nabízí útočiště.

Na konci řady domů umělců je věž, která se dívá z hradeb. V půdorysu je jako hlava draka, který rychle proklouzává aby vylétl nad hradby. Je zároveň komunikací (výtah) s úzkým vícepatrovým parkovištěm a s dolní zahradou, kde je archiv, exteriérové dílny umělců a meditační místa. Ve vyšších patrech věže je restaurace pro umělce, kteří zde právě pobývají i pro návštěvníky, a konferenční místnost s velkým stolem přes celou místnost prodebatují umělci – stůl ke kterému si mohou všichni sednout.

Patro nad Foyer je rozčleněné zdmi a příčkami na menší galerie. Členění je podobné rostlé struktuře obytných domů v okolí muzea. Důležitější však je, že jde o jiný (další možný) způsob vytváření a uspořádávání výstavních prostor než naprosto pravidelný rastr v zadní části. Je zde několik různých velkých čtyřúhelných místností. Prostřední místnost přilepená ke vstupnímu válci není galerie. Je to druhé, malé auditorium, pro malou, uzavřenou přednášku. O patro výš bílá místnost splývá s bílou schodišťovou věží. Je to čistota a světlo, které stoupá a v nejvyšším patře se rozlívá po celé ploše hlavního, parterového objemu. V pravém předním rohu je spojení můstkem se starou budovou, okruh je dokončen propojením se schodišťovou halou ve stejném patře.

FASÁDY

Pro čelní fasádu hlavní budovy, která je téměř bez oken, jsem hledal symbol současného výtvarného umění, ne žádnou ikonu, něco, co by vyjadřovalo jeho princip. Pro vizuální umění je nejpriznáčnejší barva. Rozhodl jsem se fasádou ilustrovat způsob, jakým nynější digitální umění a užitá grafika zachází s barvou. Barva je softwarem skládána ze tří barevných složek – RGB – kompozicí barevných plošek, které se v určité vzdálenosti slíjí a vytvoří větší barevné plochy. Rozhodl jsem se vytvořit plátno, které bude z blízká složené z barevných faset, z dálky monochromem. Toto plátno je utkané z plastových bužirek, vypnuté na kovovém rámu. Je vlastně takovým gobelinem, obrovským svetrem, který obléká železobetonovou krychli.

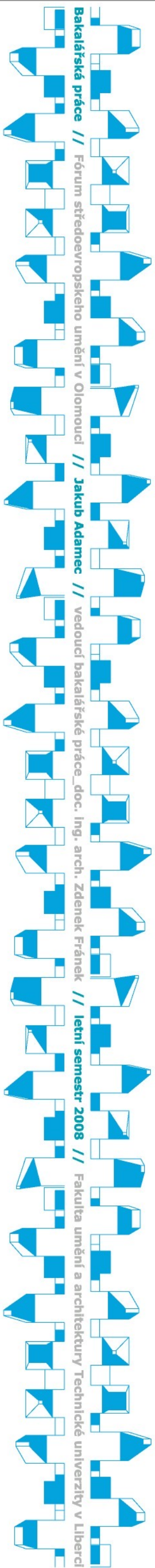
Tento způsob pojetí fasády, v jiné barevnosti a struktuře, jsem zopakoval na drobnějším objemu obrazárny v severní zahradě, která slouží k výstavám počítačové grafiky.

Věže pro hostující umělce jsou členěny sdruženými čtvercovými a francouzskými okny. Chtěl jsem dosáhnout velké světlosti a zároveň velkou prosklenou plochu zpevnit, učinit ji čitelnou, dodržet intimitu vnitřního prostředí. Povrch pohledového betonu – jsem zjemnil strukturu svislých proužků.

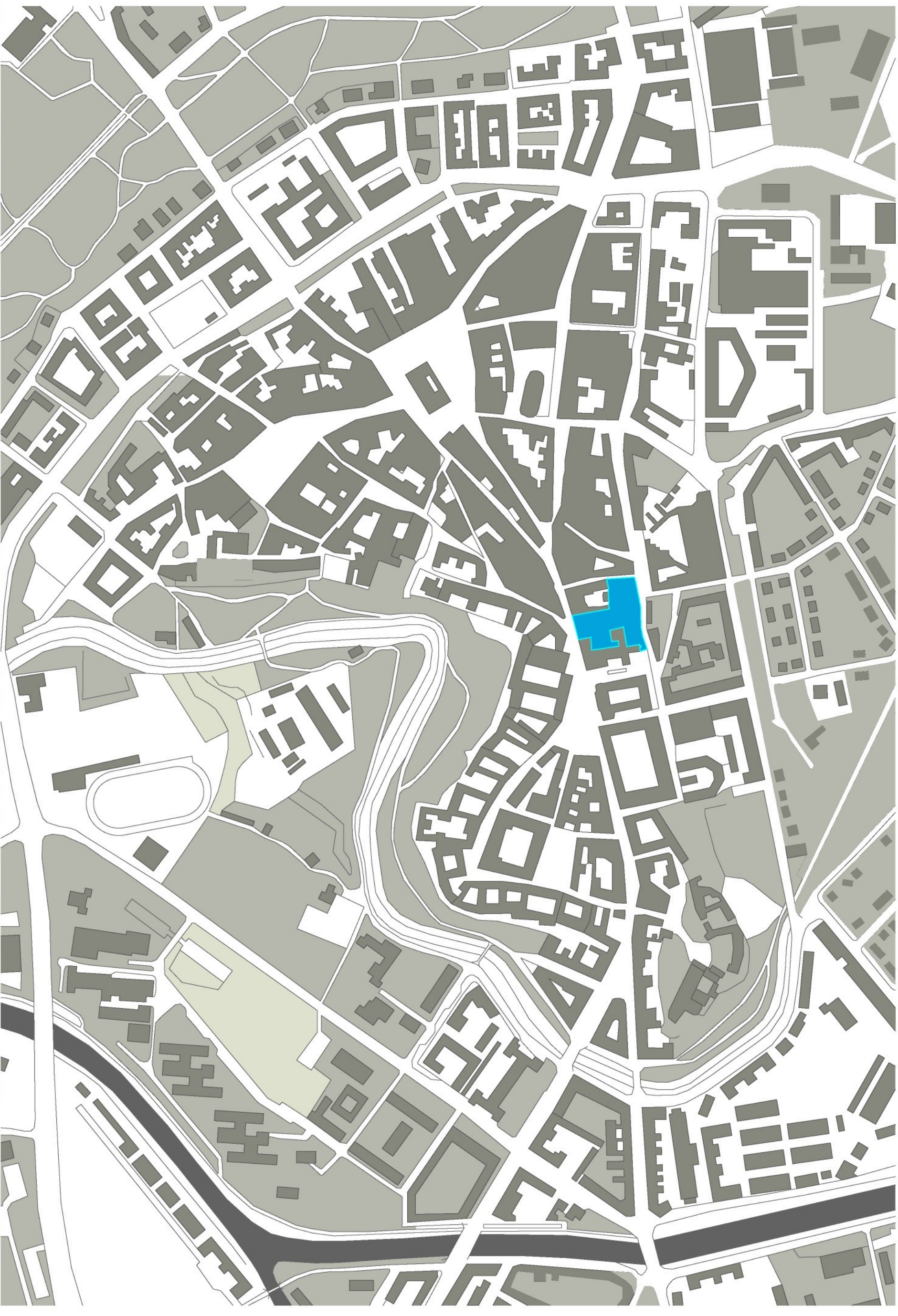
Ve dvou různých momentech svého návrhu jsem potřeboval prostory ohraničené průsvitným materiálem – měkké, rozptýlené světlo. U schodišťové věže, oken a zastřešení výstavního sálu v nejvyšším patře hlavní budovy jsem zvolil mléčné sklo. Budova má být zářivá, ale zároveň pevná, jistá. Naopak altány ve spodní zahradě slouží jen letnímu provozu, jsou to krychle, které mají mít vlastnosti závoje. Dřevěný rastr jsem obložil průsvitným makrolonem – komůrkovým polykarbonátem. Po vnitřním obvodu jsou závěsy ze světlé látky – jako spodnička, která ukrývá vnitřek, když se otevře stěna.

Fasádu hradební věže jsem sloučil s fasádou knihovny, protože knihovna z věže vychází. Vnější sloučení dvou budov tvaru kvádry – se horizontálního a vertikálního, dává vzniknout vizuálně zajímavějšímu tělesu. Okna jsou velká, slouží veřejnému prostoru; k prosvětlení, širokému rozhledu, v případě knihovny i jako dveře. Na povrchu je dřevěný obklad z černě mořených úzkých svislých prken.

Bakalářská práce // Fórum středoevropského umění v Olomouci // Jakub Adamec // vedoucí bakalářské práce_doc. ing. arch. Zdeněk Fránek // letní semestr 2008 // Fakulta umění a architektury Technické univerzity v Liberci

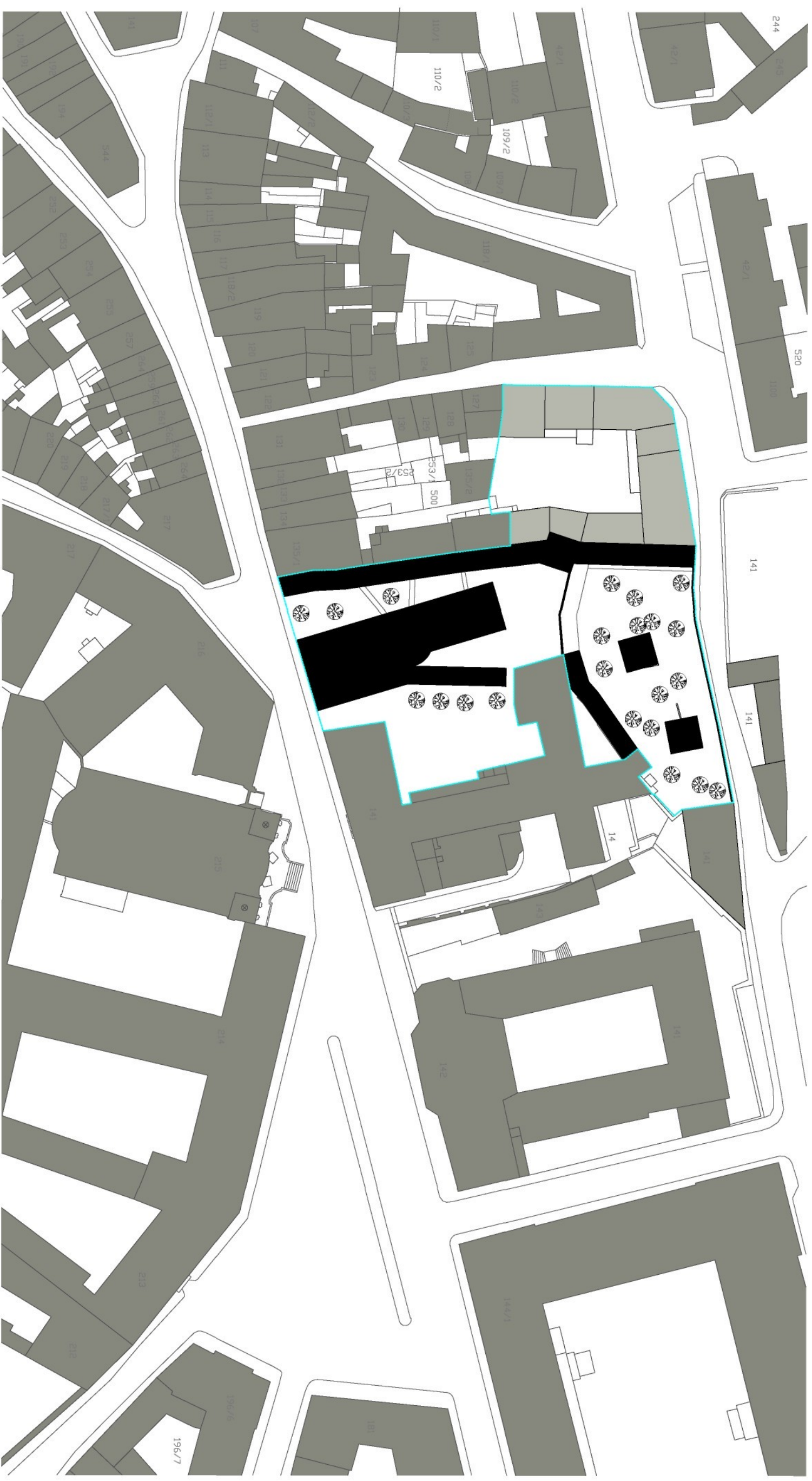

Území k řešení se nachází v centru Olomouce mezi ulicemi Denisova a Koželužská. Na východě je omezen historickou zástavbou při ulici Kačení, západní hranici tvoří otevřený dvůr klasicistního paláce, současné Muzeum umění. Pozemek je podlouhlý a mírně klesá v severojižním směru se dvěma výraznými zlomy. Při ulici Denisova a v úrovni severního křídla podél linie městských hradeb se snižuje o víc než pět metrů. Cítím tyto zlomy jako rozhraní různých prostředí.

Bakalářská práce // Fórum středoevropského umění v Olomouci // **Jakub Adamec** // vedoucí bakalářské práce_doc. ing. arch. Zdenek Fránek // **letní semestr 2008** //

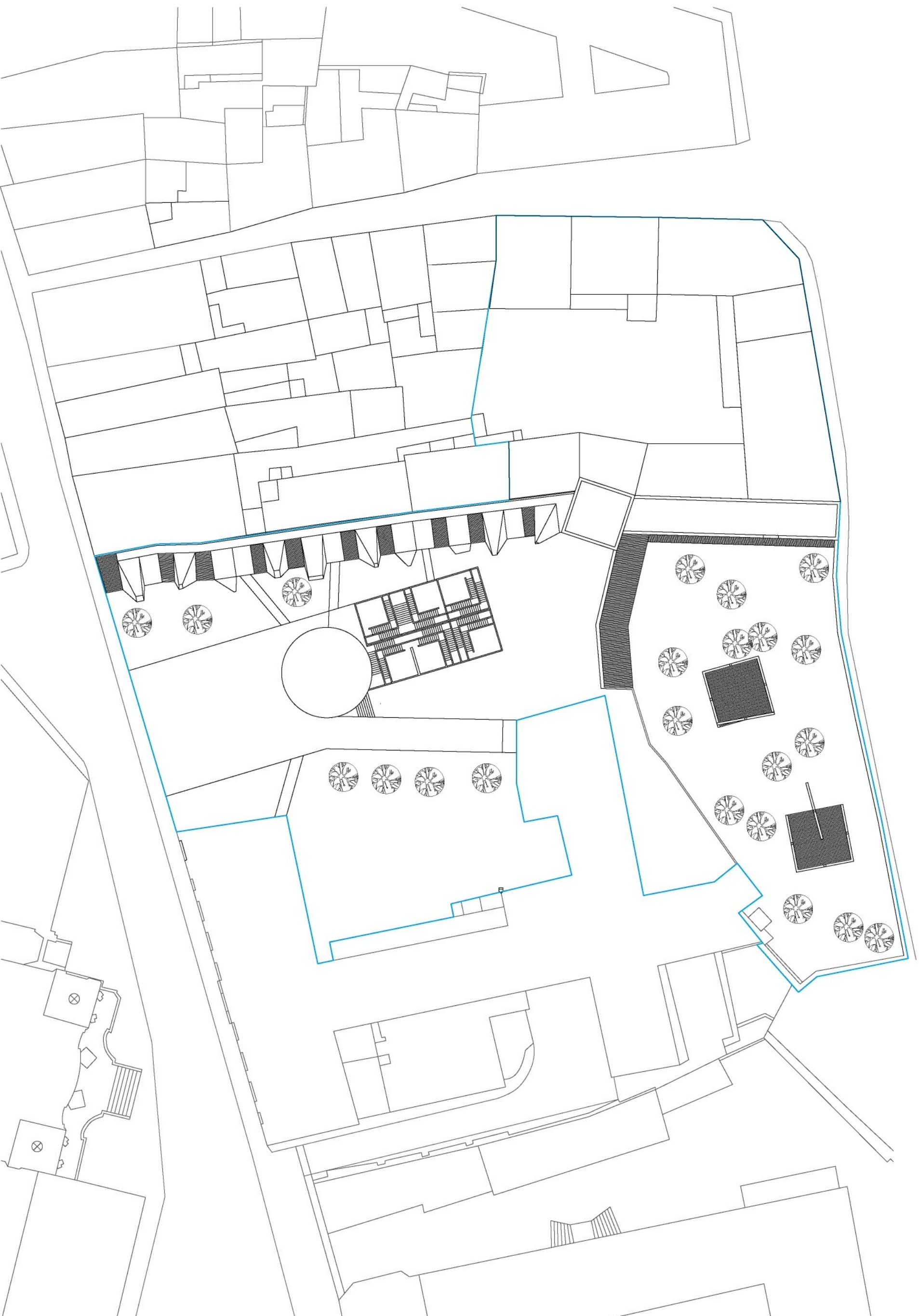

SIT 1: 5000

Jižní strana území přiléhá délkou čtyřicet metrů k ulici Denisova, která vychází z Náměstí Republiky, míjí barokní kostel Pany Marie Sněžné. Kolmá ulice Univerzitní, která se váže přibližně ke středu strany území, vede k budově Filozofické fakulty. Protějším severní hranice je malý park při ulici Koželušská. Centrum v tomto směru končí, následuje obytná čtvrť Lazce. Proto považují jižní stranu za místo vstupu do prostředí nového muzea. Definiují ho budovou elementárního tvaru a krychlovým průčelím.

Bakalářská práce // Fórum střeoevropského umění v Olomouci // **Jakub Adamec** // vedoucí bakalářské práce_doc. ing. arch. Zdeněk Fránek // **letní semestr 2008** // SIT 1: 1000

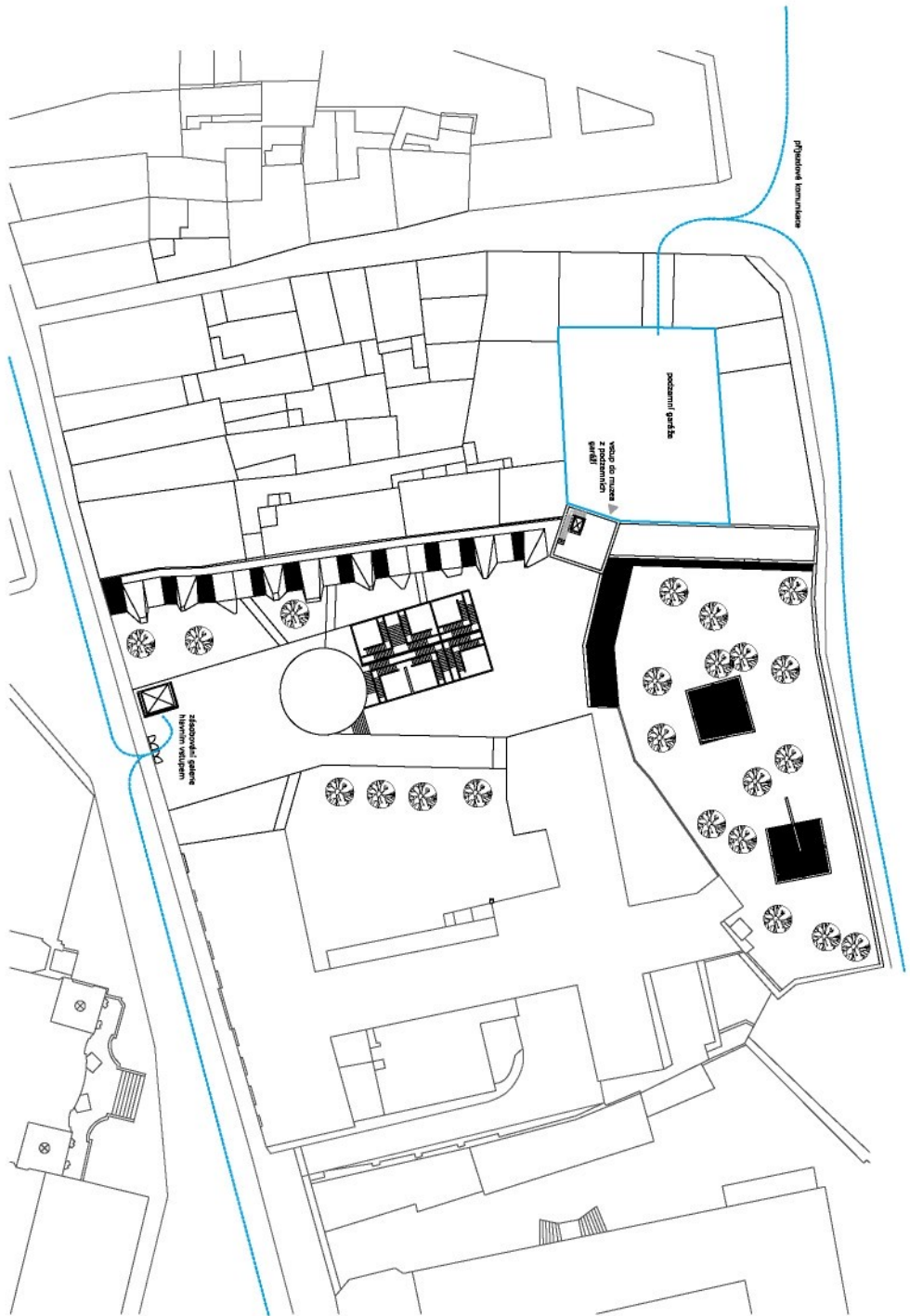
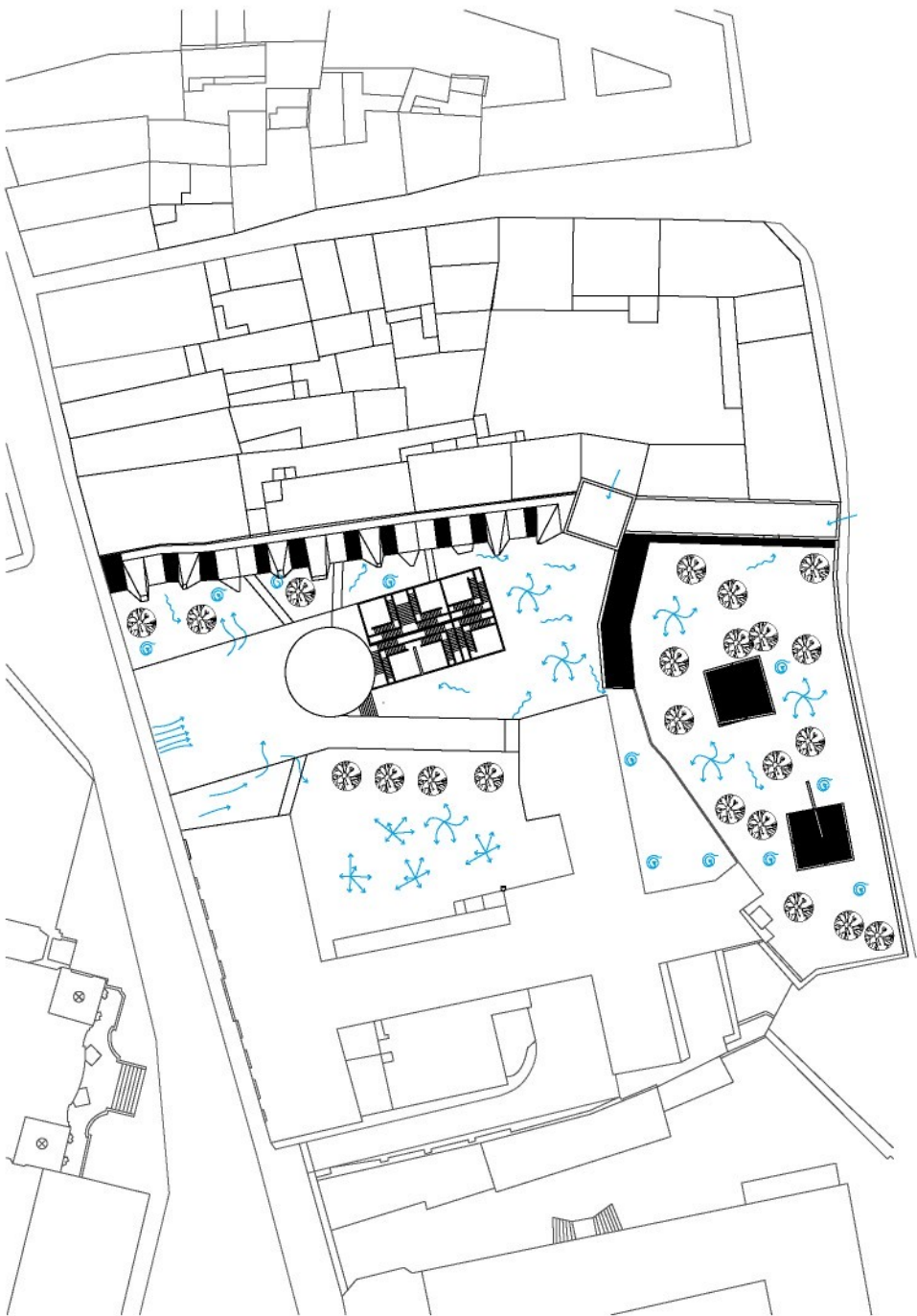

0 5 10 25

SIT 1: 500

Bakalářská práce // Fórum středoevropského umění v Olomouci // Jakub Adamec // vedoucí bakalářské práce doc. ing. arch. Zdeněk Fránek // letní semestr 2008 // Fakulta umění a architektury Technické univerzity v Liberci

studie pohybů návštěvníků

Muzeum (umění) a komunitní centrum (pro mladé umělce) pro mě jsou dvě různé atmosféry, dva počty, solidní a alternativní přístup k umění, punk a klasika. Vyjádření obojího v intenzivním dialogu, v prostředí, které je syntézou dvou různých stavů ducha ve vztahu k jedinému umění mi dávala tušit, že můj návrh nemůže mít jeden výraz ani jen jednu tvář.

Prostředí, které navrhuji spolupracuje se svým okolím, reaguje na něj, otevírá ho, dotýká se ho, nemá však v úmyslu ho opakovat. Navazovat na okolí nebylo jeho prvním konceptem, je celkem rozvíjeným ze svého středu, ve kterém se kvality okolní zástavby projevují. Do proluky mezi velkým a malým, mezi „velkým“ a „malým“ uměním, hledám architekturu, bytost, která komponuje oba projevy, která je metaforou na jejich dramatický rozhovor.

Z významných pocitů a představ veřejného prostoru, komunitního prostoru a výstavního prostoru vzniklo několik samostatných domů, které se na sebe a na volný prostor různým způsobem vážou a vytvářejí mnohoznačné, podtónově silné prostředí. Jsou to domy pro atmosféry různých jednoduchých činností, izolují je a tím zesilují jejich vnímání.

Kroužení po ochozu střední válcové věže, předstílné (magnetu) většiny prostorů, kolem těžšího prostoru mezi muzeem a protějšími domy, místo, do něhož a ze kterého se energie šíří všemi směry.

Stoupání úzkým, zářivým prostorem, paprskem schodišťové věže, která se v půdorysu odvíjí z kruhu, uniká z mlýnku kroužení, vyjímá ze všeho obklopujícího. A nahoře, kde je nejsvětlejší, nejspíš těsně pod nebem, se rozlívá do nekonečného, světlého, bílého prostoru - hlavního výstavního sálu.

Pravdělný čtyřúhelník, čitelné veřejné místo, kde vnímám především pobyt ostatních návštěvníků, šumění pohybů a hovorů, naplnění veřejnými funkcemi, šatnou, kavárnou, knižkupecivím, velký otevřený prostor, který neděsí svým rozměrem, který zve ke krátkému posezení, je bezpečný, jistý a krásný svým průhledem do dvora a do zahrady.

Domy umělců, s bytem atelierem a galerií. Drobné, útulné a soukromé uvnitř, vytvářejí přátelský komunitní vnější prostor. Komunita je společenství s vnitřním řádem, spravedlivá ke svým členům, vystupuje navenek jako malá skupina „stejných“, leč jiných, specifických, vůči okolí. Zmnožením jednoho prvku vzniká trs trávy, hejno plátků. Je důležitý poměr mezi velikostí jedince a velikostí celé skupiny. Různý význam má hrst písku a hrst víšní. Zatímco rozplínavý, sypající se písek je malá poušť, která se zdá mít potenciál zahřít celý svět, víšně jsou drženy bohatstvím, radostí, chutí, která i když skončí, nepřestane lákat. Navrhuji dvě různé uspořádání komunitního bydlení z několika stejných domů- lineární a kvadratické. Obojí se chová k velkým řídícím objemům území a prostorům, které je obklopují, jako mech - přirůstá k nim, zjemňuje jejich atmosféru, chová se podle vlastních pravidel.

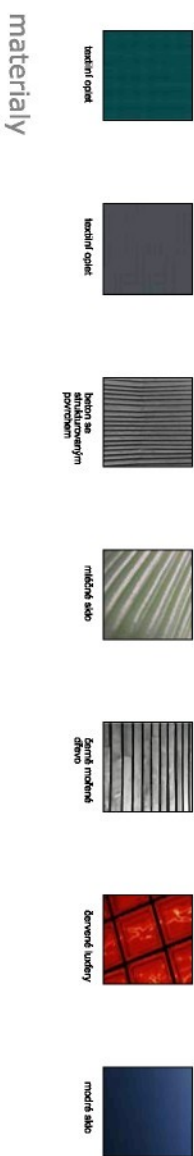
TECHNICKÁ ZPRÁVA

Základním materiálem celého komplexu je monolitický železobeton. Pevládá stěnový systém. Strop ve střední válcové věži je skleněný, vynášený provazním železobetonovým rostem o rozponu jeden metr. Vnější povrchy tvoří textiliní oplet na rámu, dřevěný obklad a přímo do betonu vyřezaná struktura.

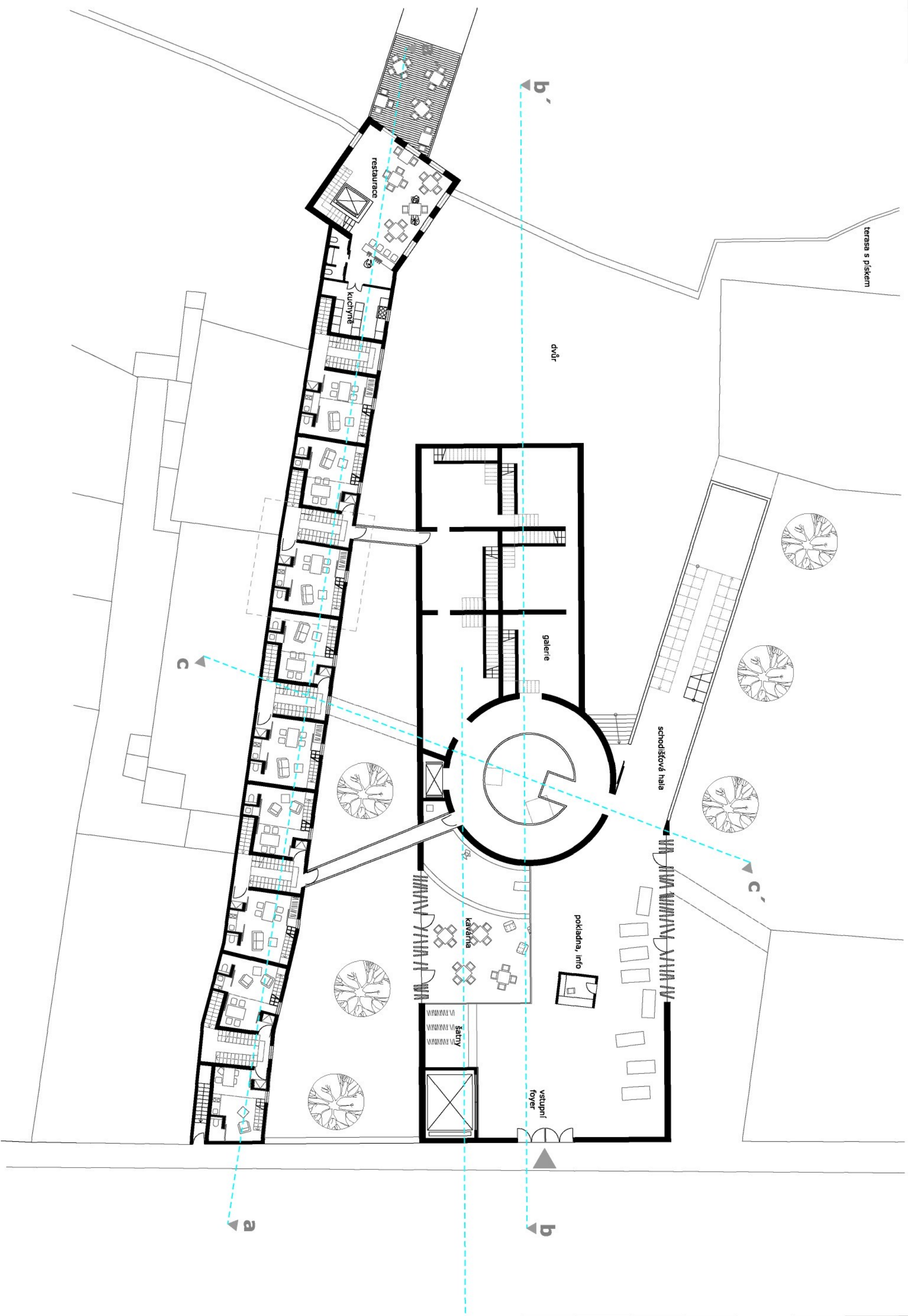
Podloubí při západní hranici pozemku je systémem sloupový.

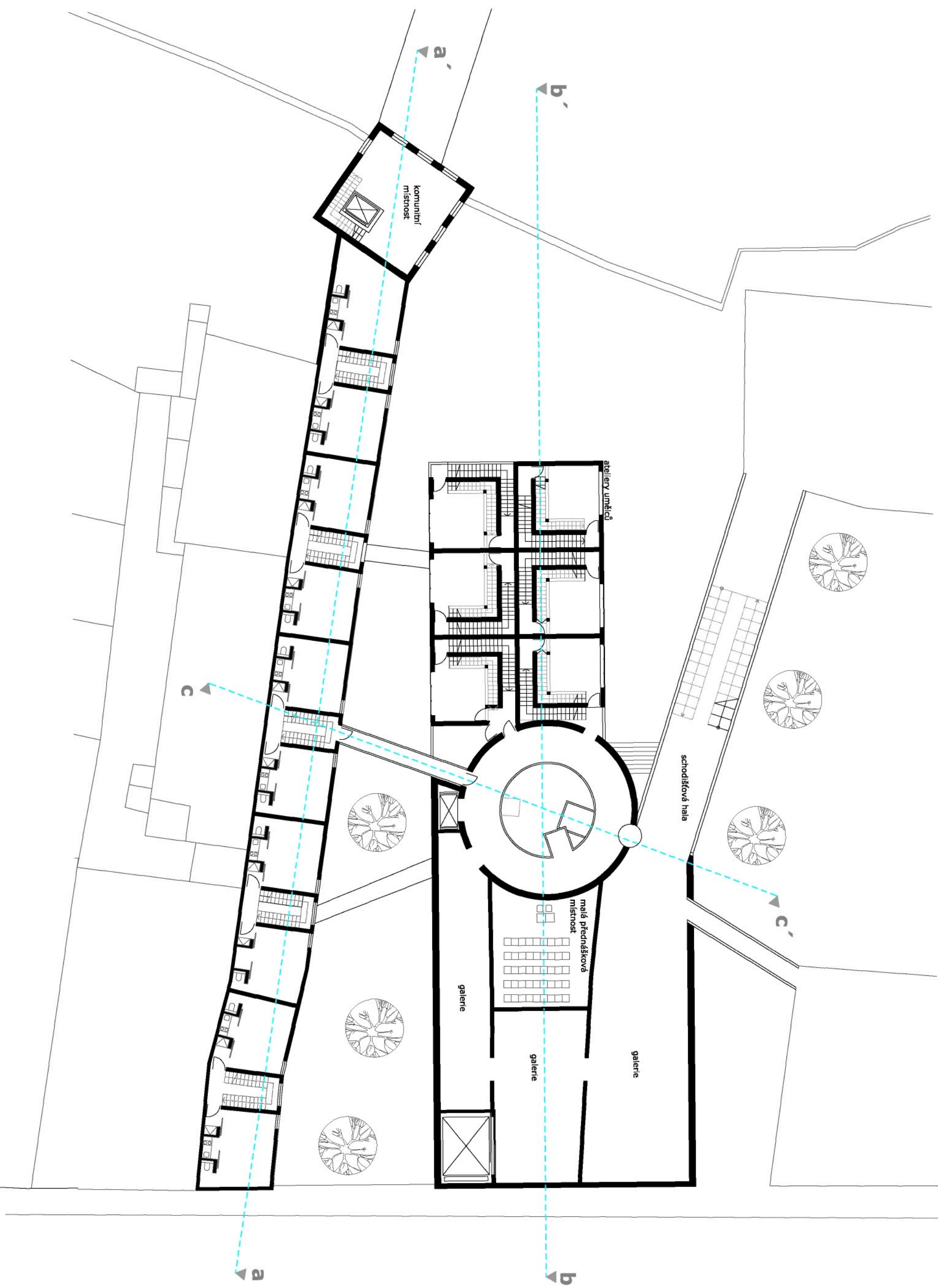
Schodišťová hola má rámový systém, je tvořena svařovanou ocelovou konstrukcí. Povrch je sklo. Stejně tak galerie ve druhém a třetím nadzemním podlaží. Stropní konstrukce těchto podlaží sestává z komůvkových trámů.

Altány v severní zahradě mají dřevěnou konstrukci opletěnou komůvkovým polykarbonátem.

terasa s pískem

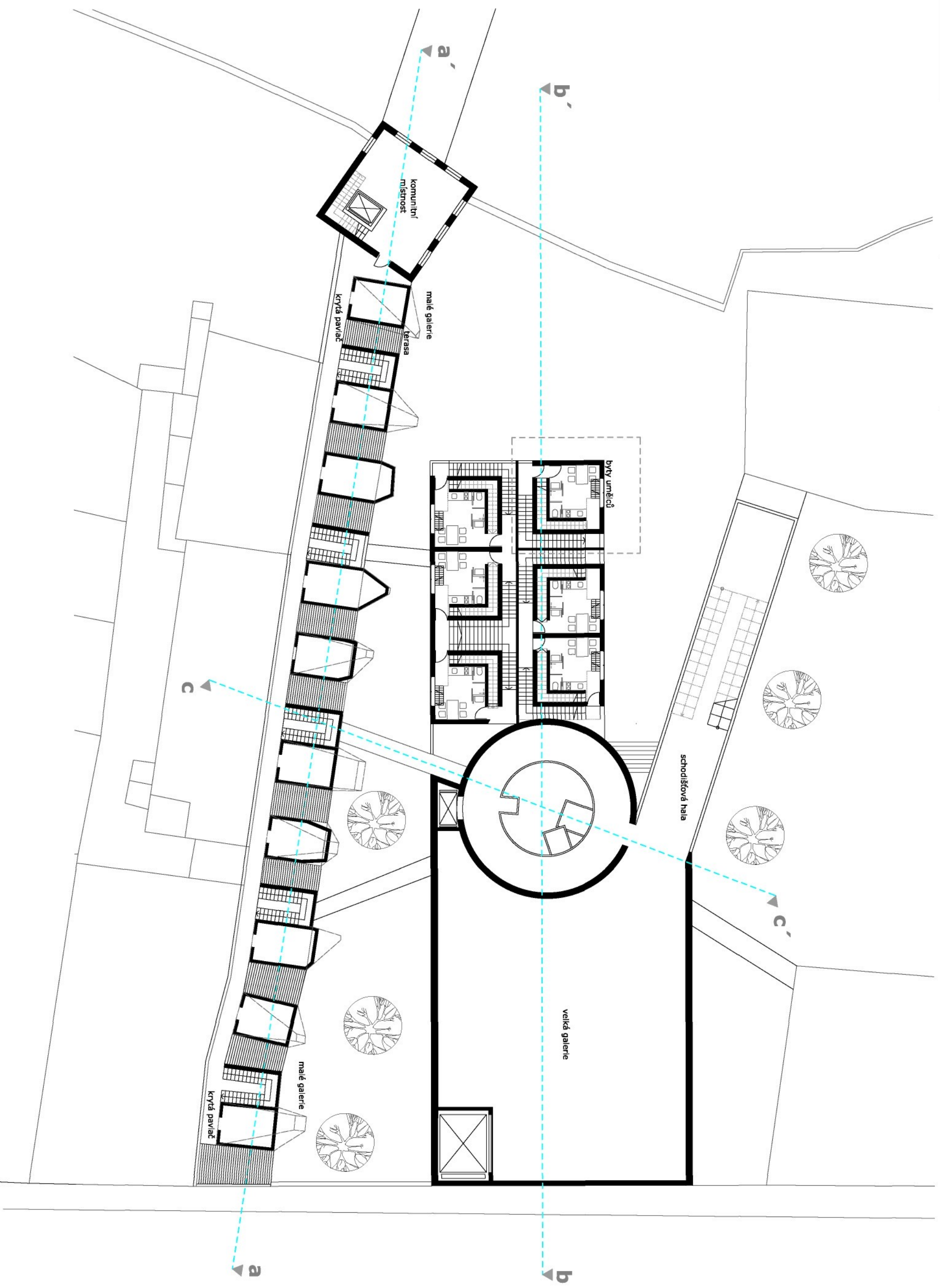

0 5 10

25

2NP 1: 250

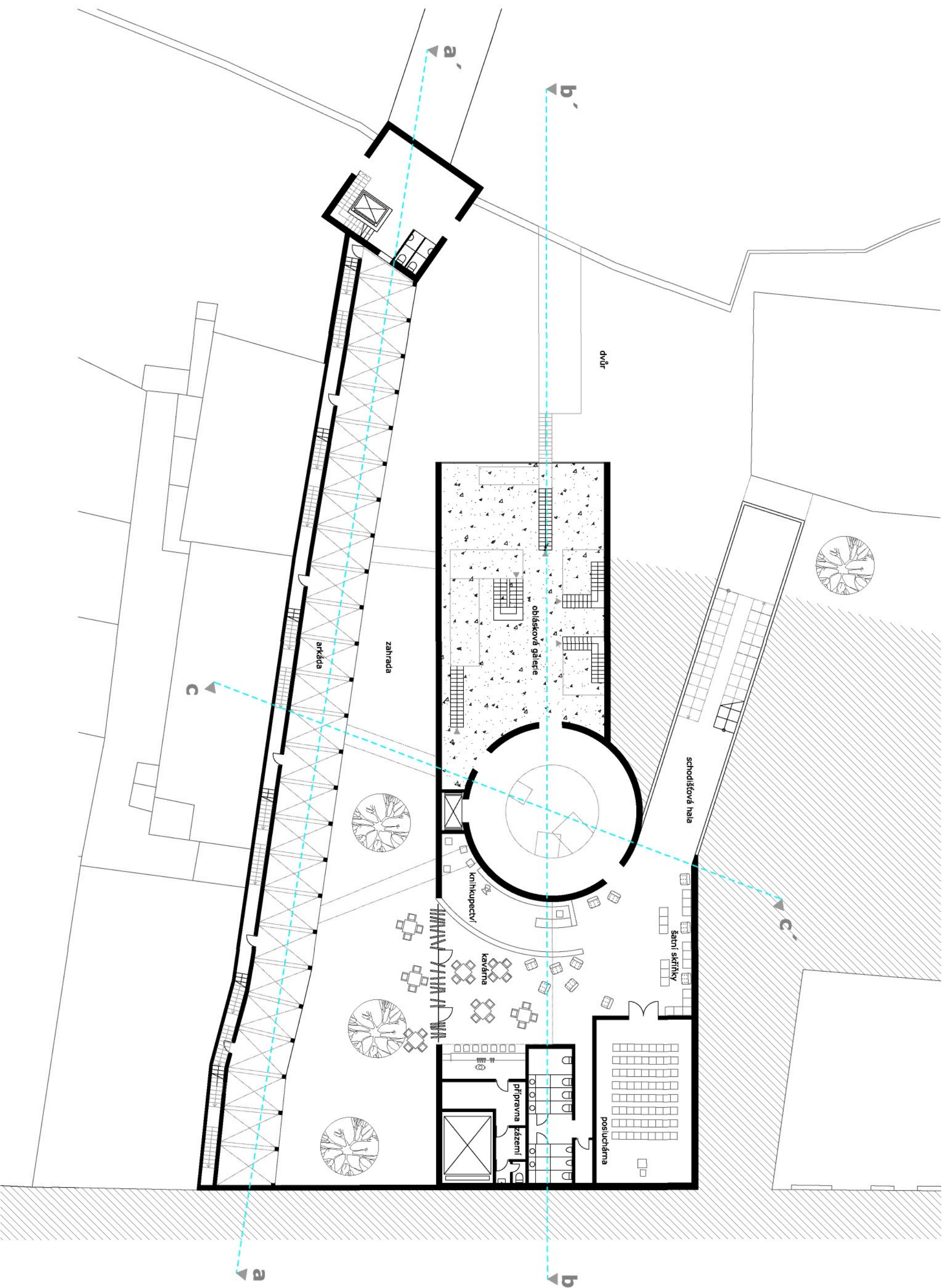

0 5 10

25

3NP 1: 250

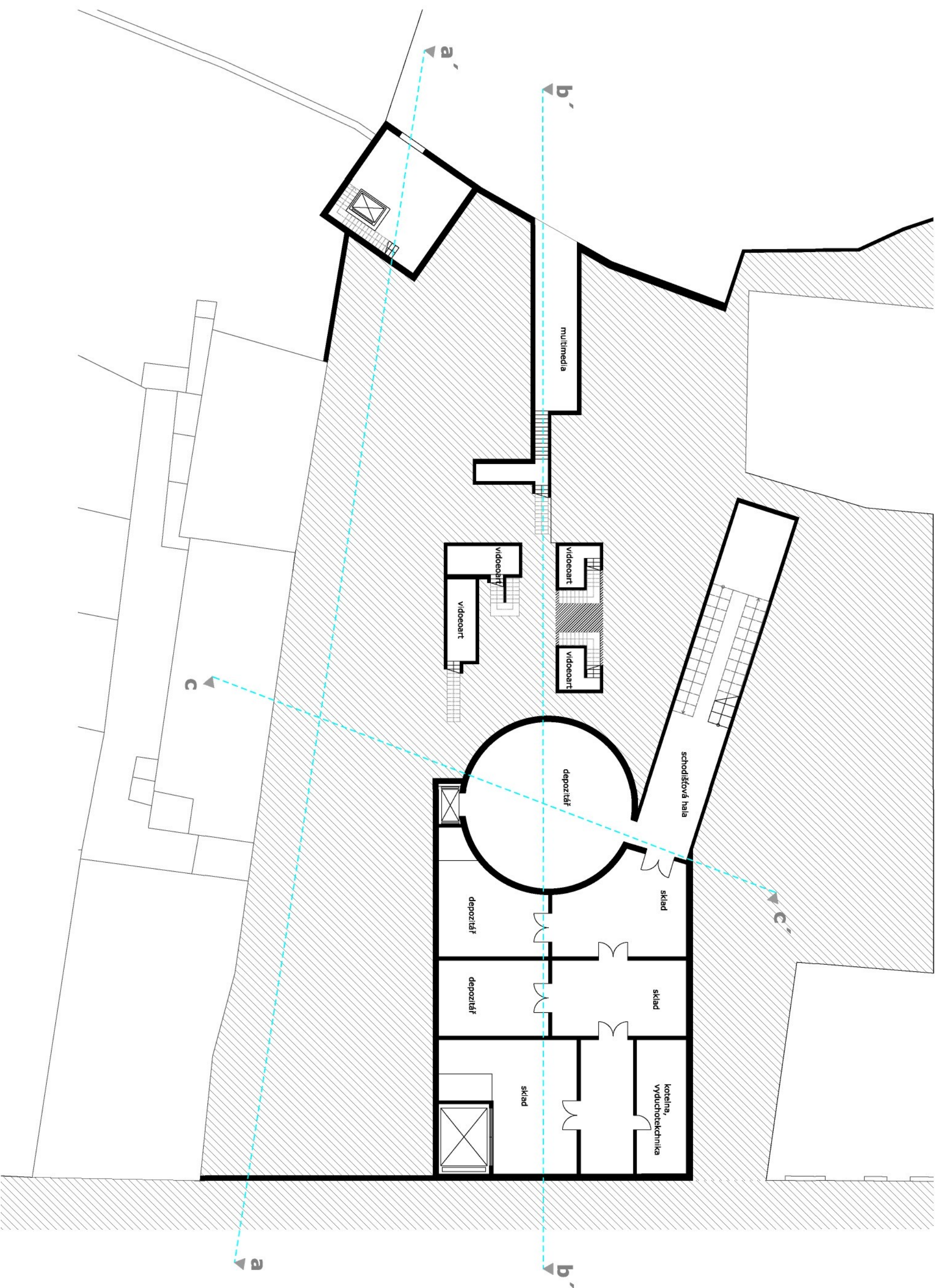

0 5 10

25

1PP 1: 250

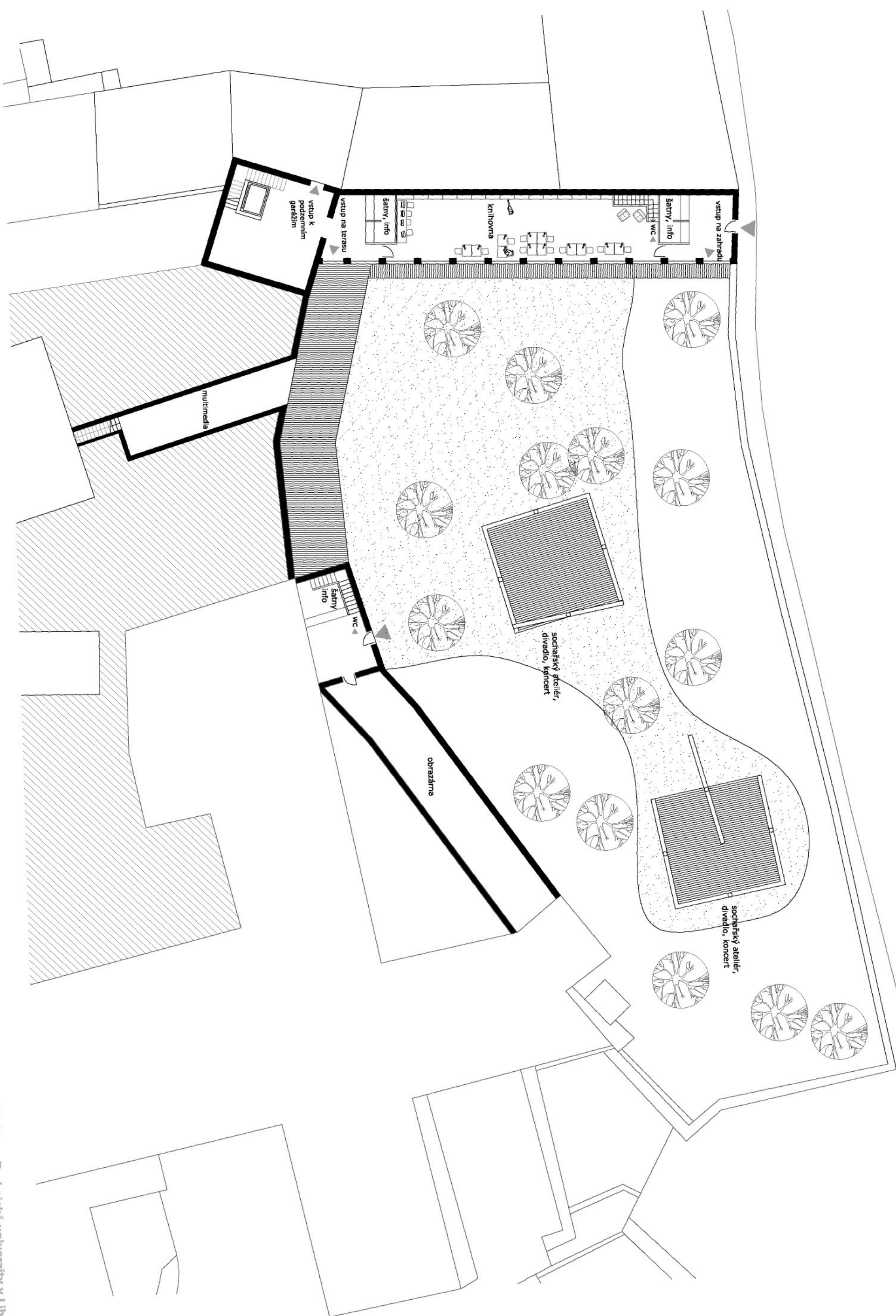

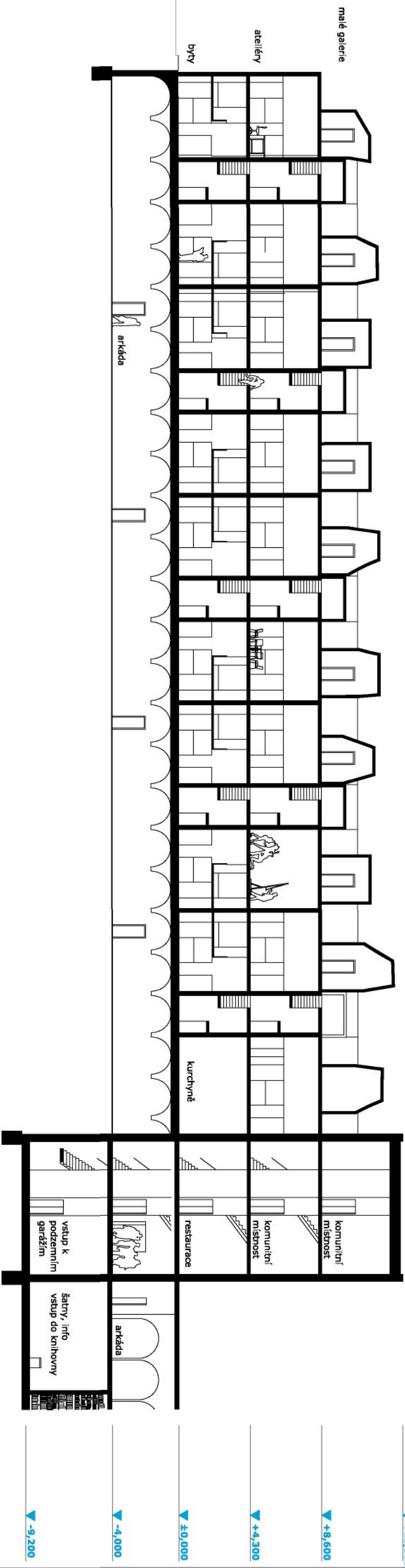
0 5 10

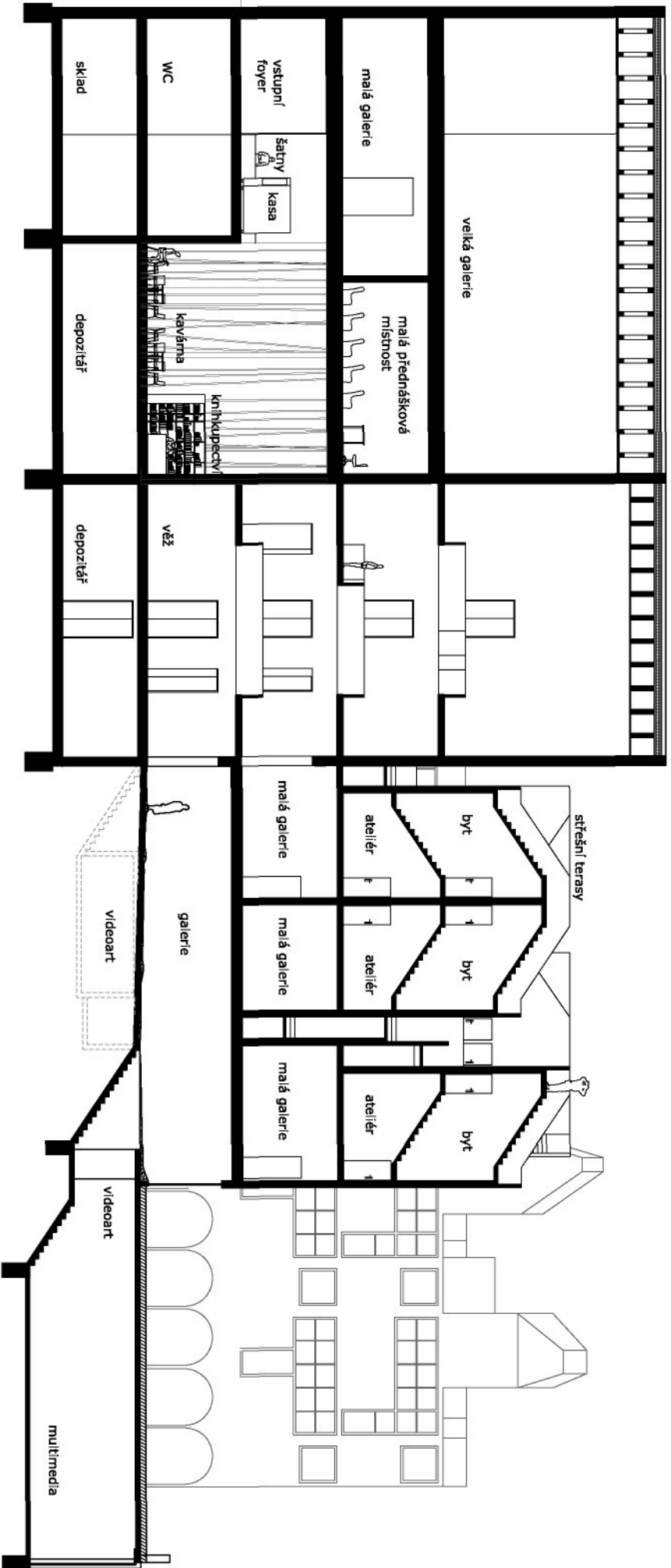
25

2PP 1: 250

▼ +18,000

▼ +13,800
▼ +12,900

▼ +8,600

▼ +4,300

▼ ±0,000

▼ -4,000

▼ -7,600

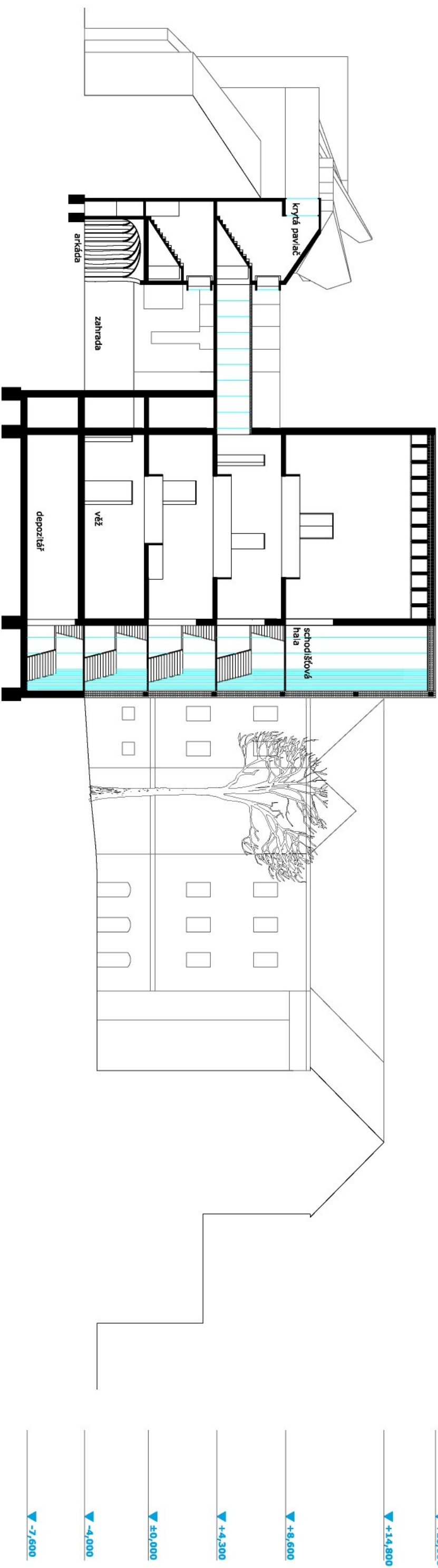
▼ -9,200

0 5 10

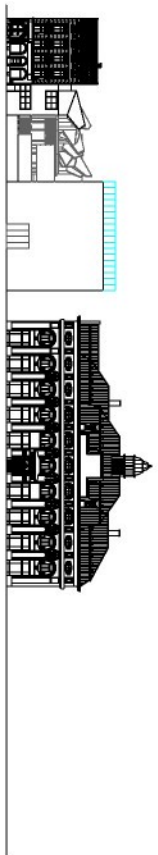
25

REZ B-B ' 1: 250

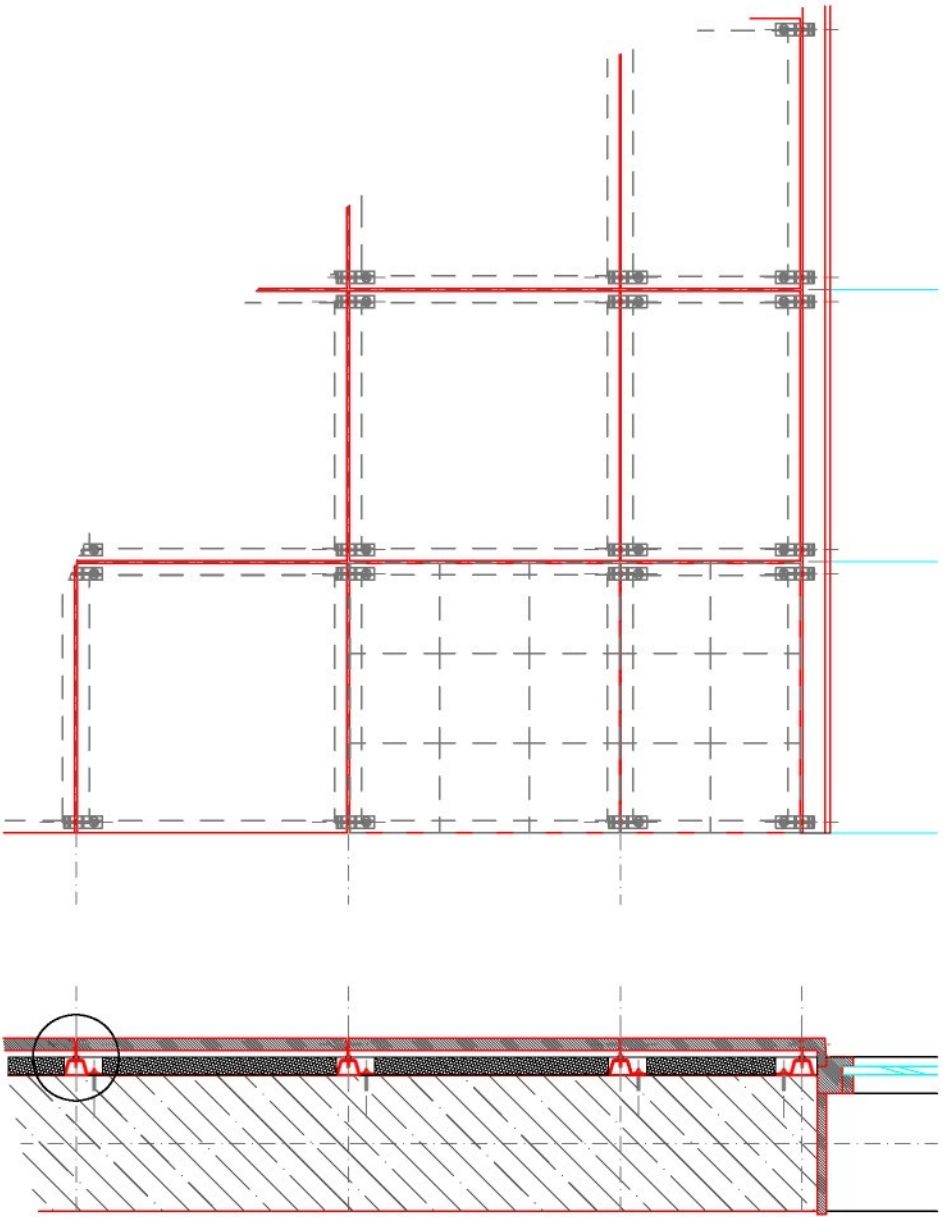

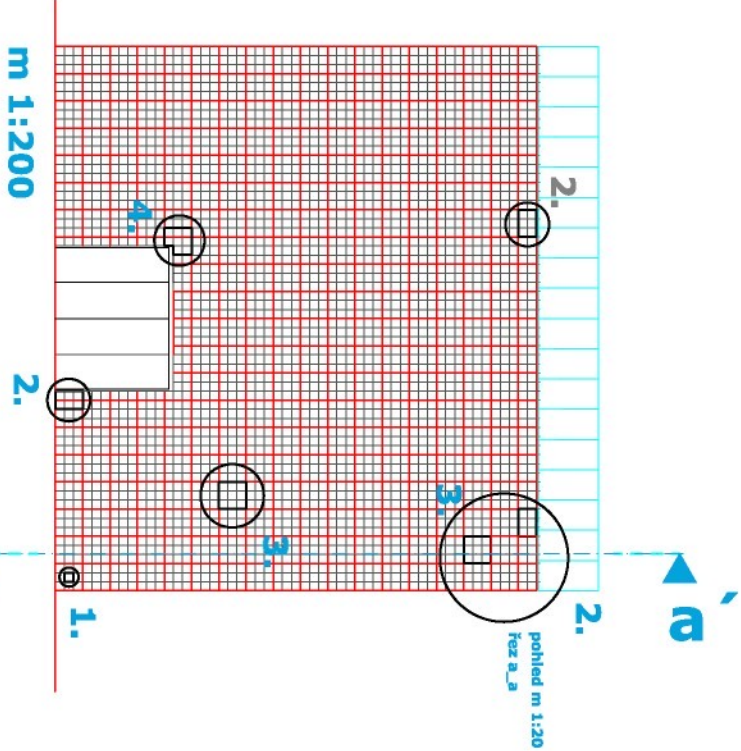
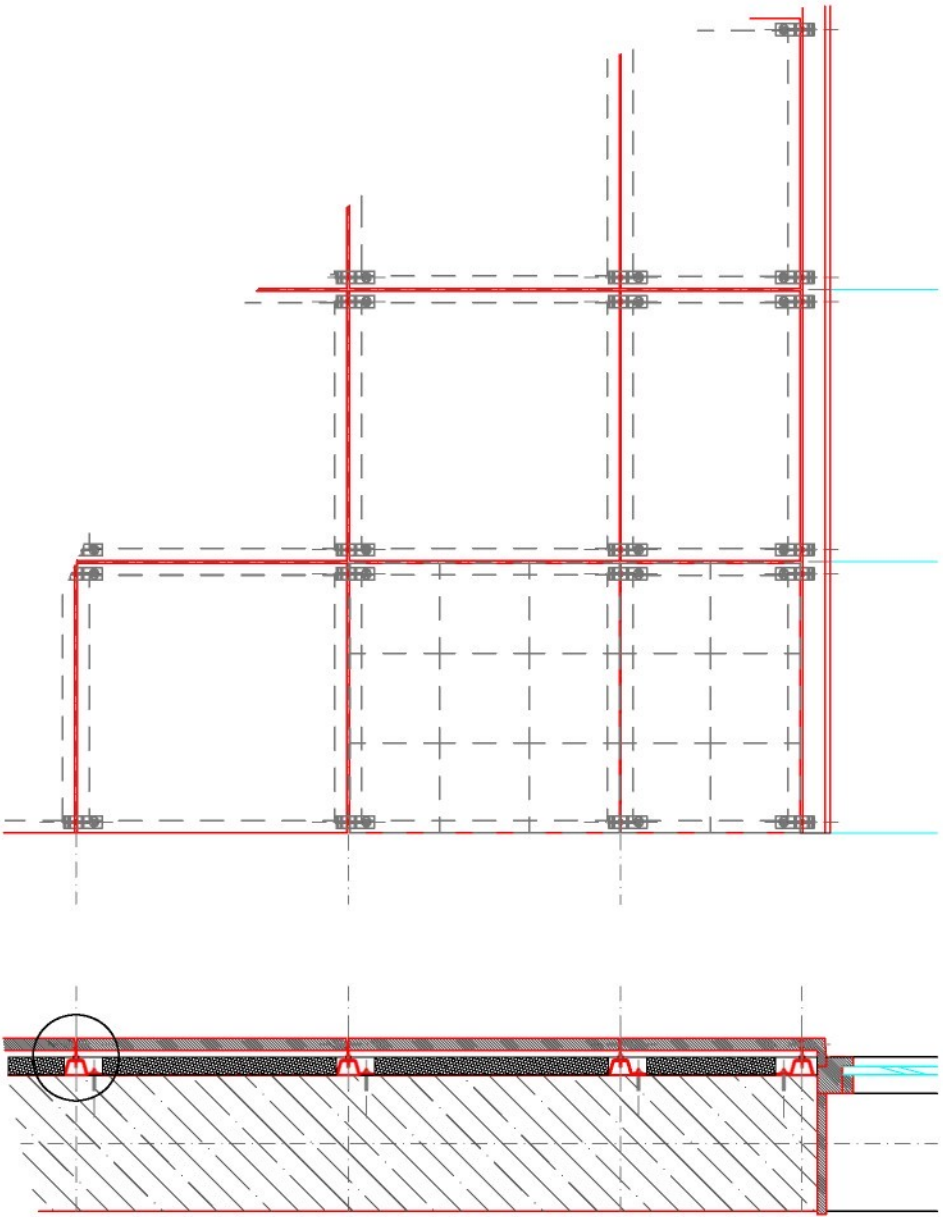
jižní pohled
m 1:1000

pohled m 1:20

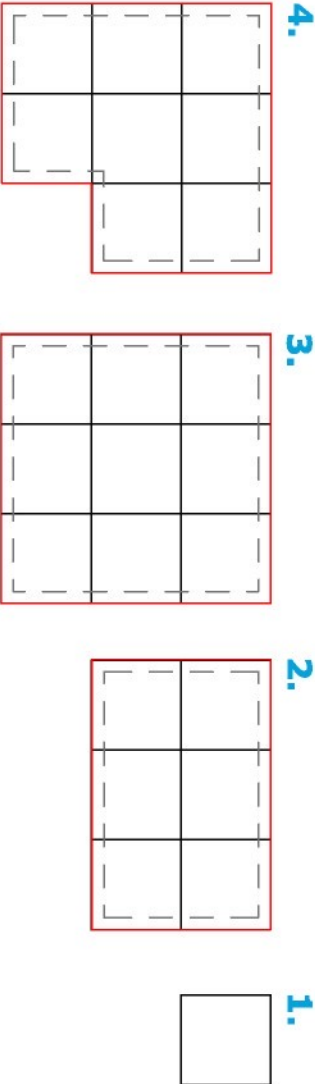

řez a_a m 1:20

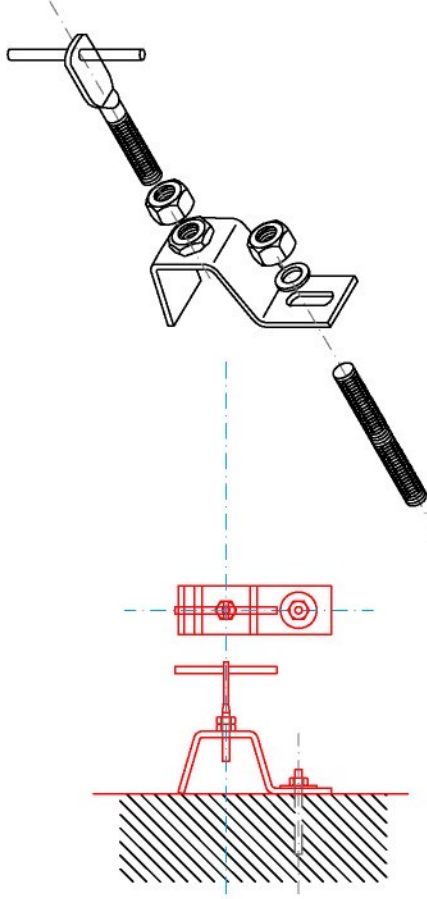

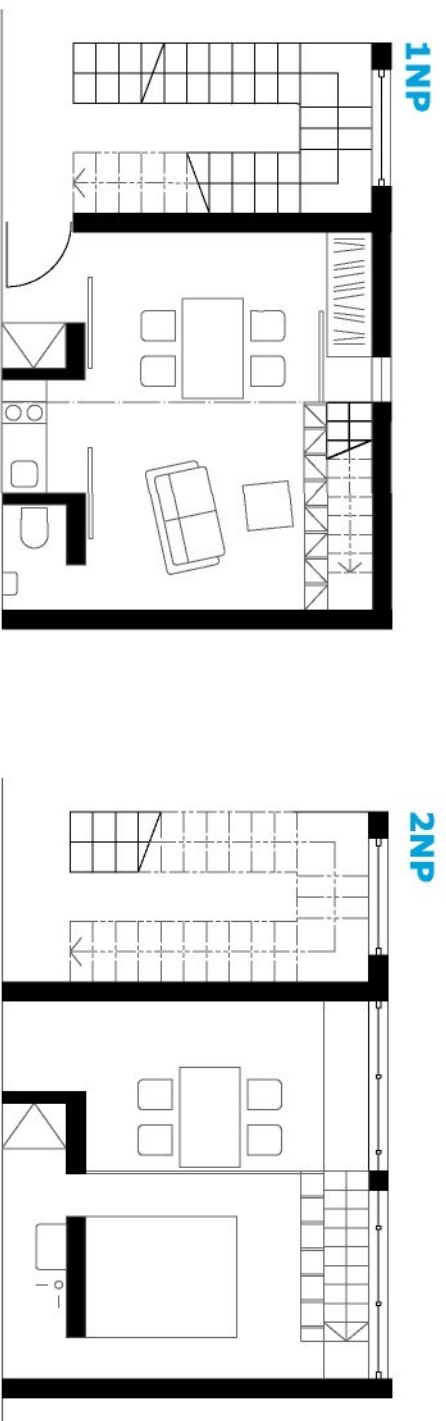
m 1:200

- 1. fasádní prvek 300x300 mm flexibilní oplet
- 2. fasádní prvky sdružené v panelu 3x2.....900x600mm
- 3. fasádní prvky sdružené v panelu 3x3.....900x900mm
- 4. fasádní prvky sdružené v panelu 3x3-1.....900x900mm-1x300x300mm

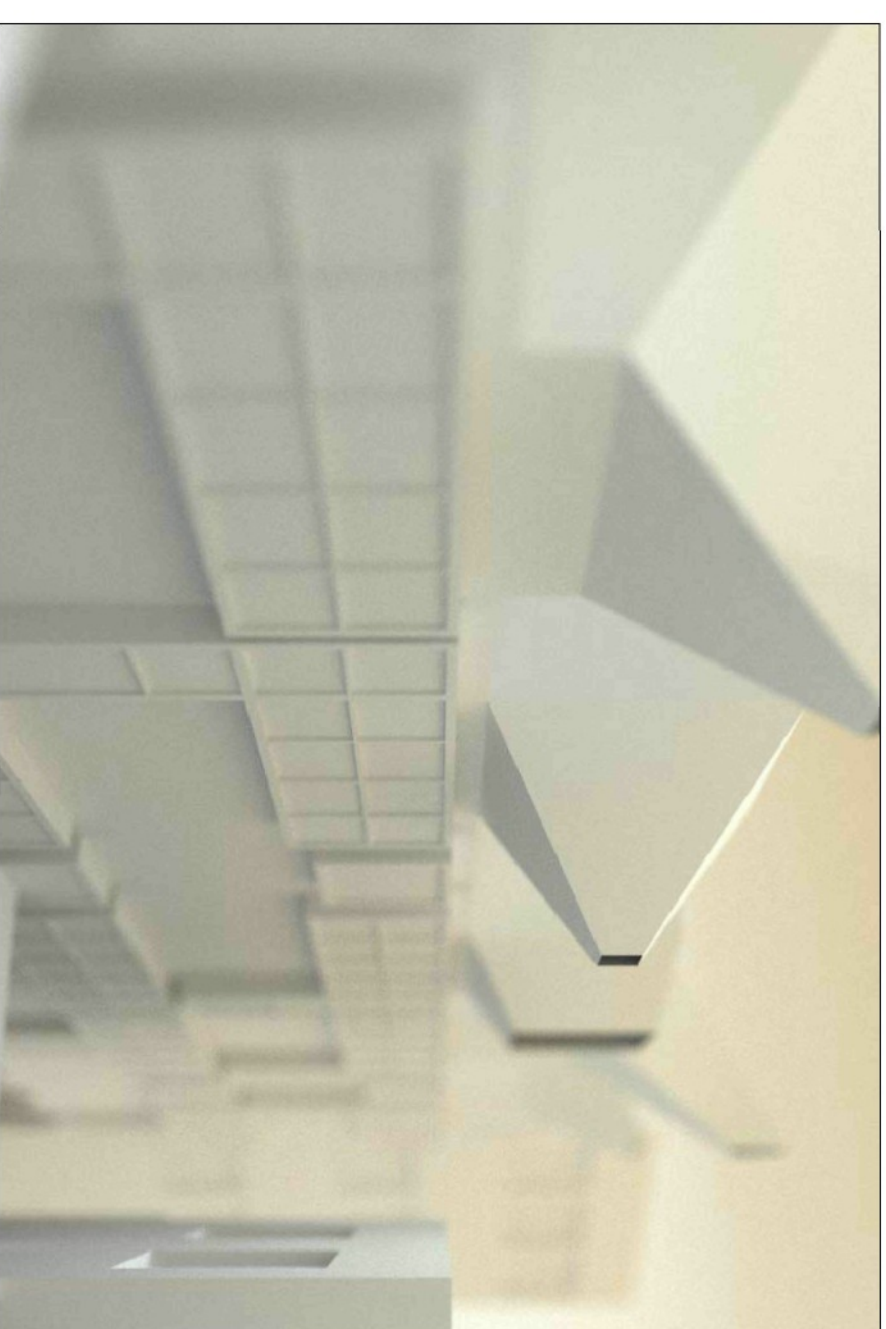

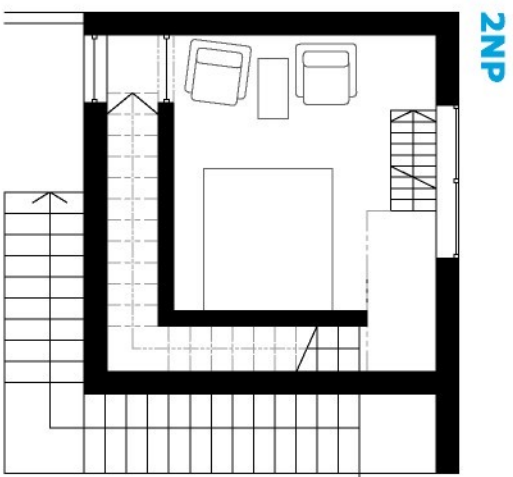
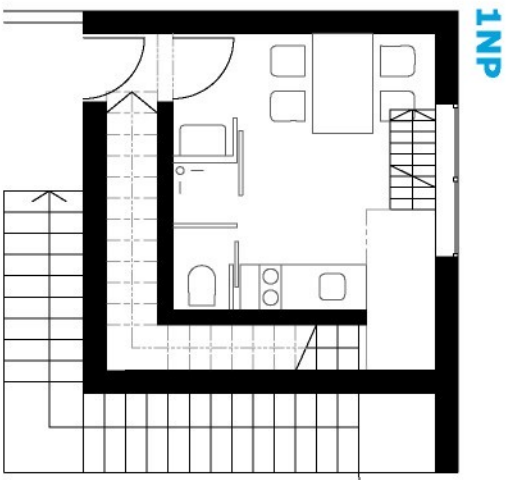
axonometrie kotevního trnu detail kotevního trnu 1:5

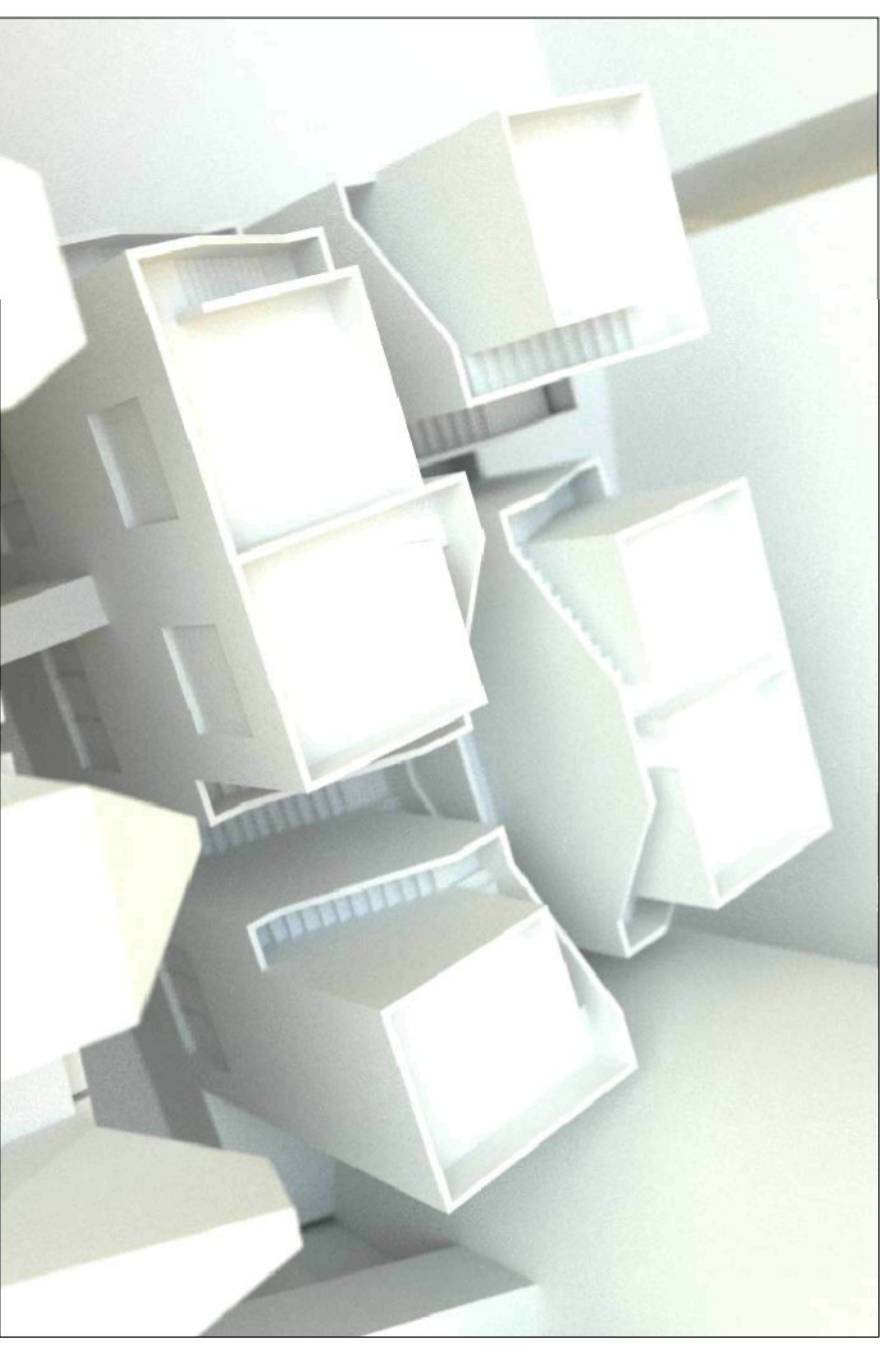

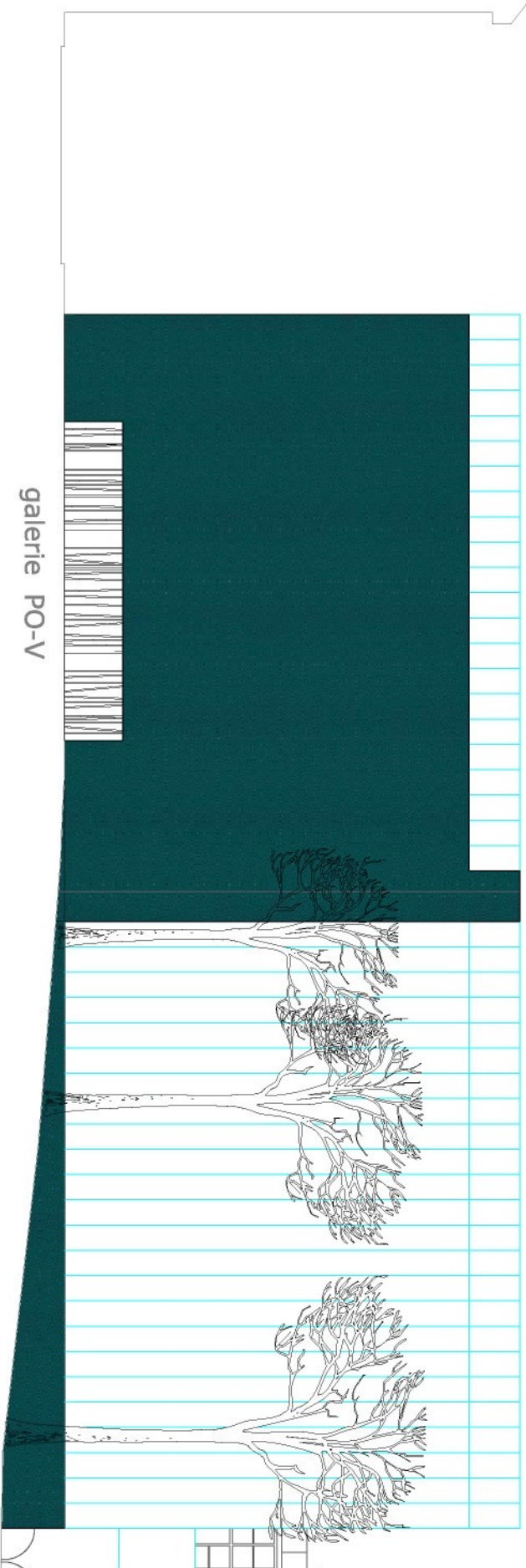
půdorys uměleckého loftu M 1:100

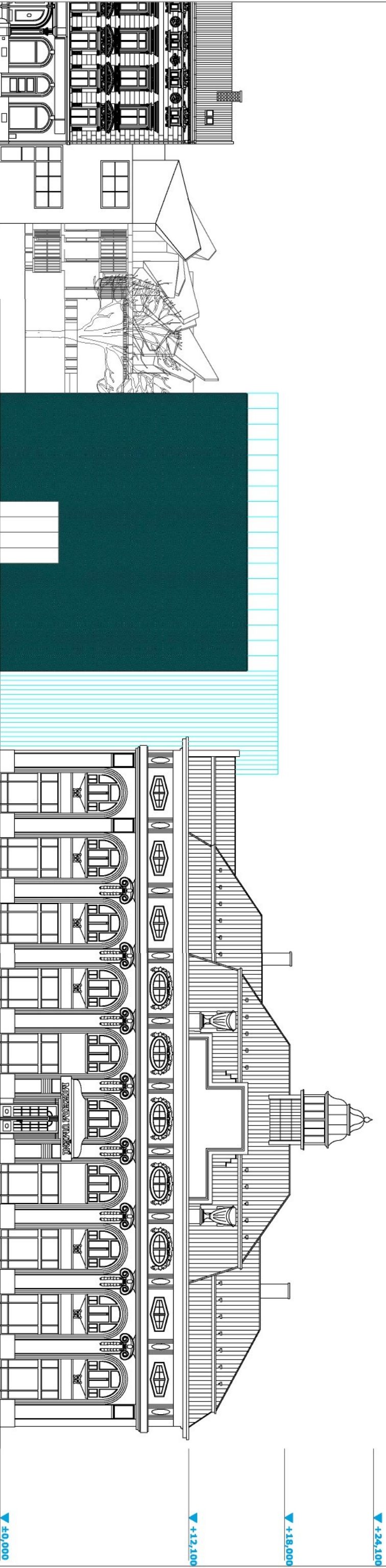
půdorys uměleckého loftu M 1:100

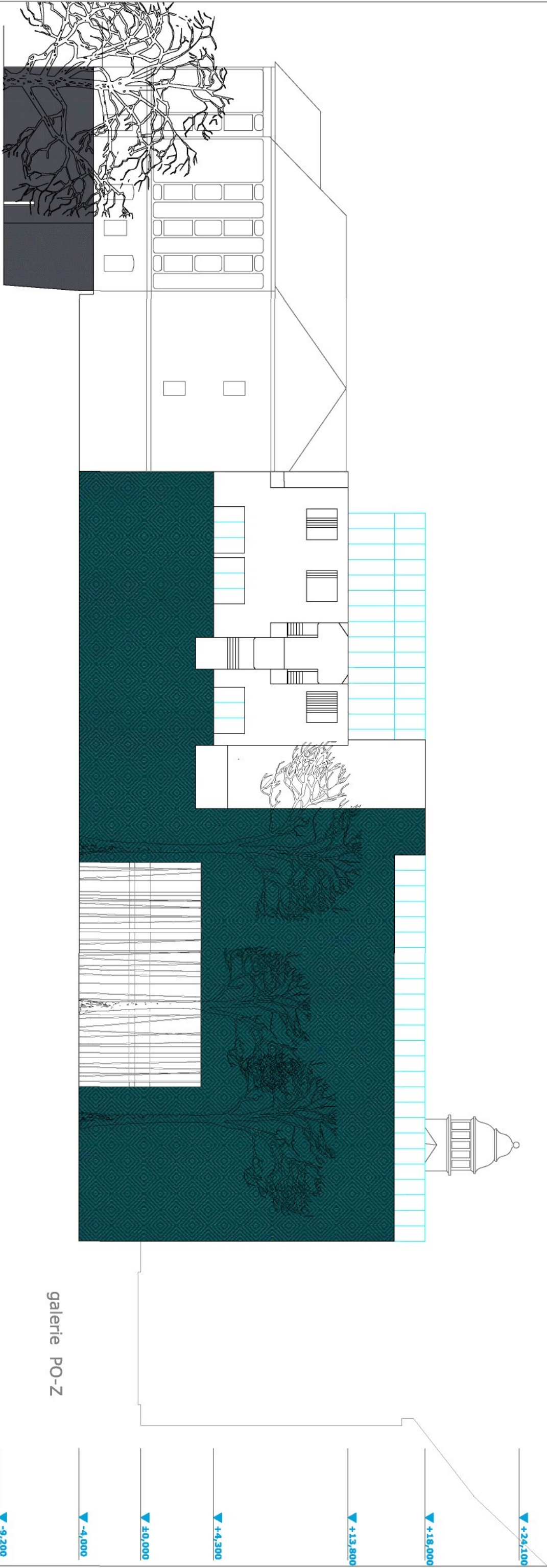
Ve dvou různých momentech svého návrhu jsem potřeboval prostory ohraničené průsvitným materiálem - měkké, rozptýlené světlo. U schodišťové věže, oken a zastřešení výstavního sálu v nejvyšším patře hlavní budovy jsem zvolil mléčné sklo. Budova má být zářivá, ale zároveň pevná, jistá. Naopak altány ve spodní zahradě slouží jen letnímu provozu, jsou to krychie, které mají mít vlastnosti závoje. Dřevěný rastr jsem obložil průsvitným makrolonem - komůrkovým polycarbonátem. Po vnitřním obvodu jsou závěsy ze světlé látky - jako spodnička, která ukrývá vnitřek, když se otevře stěna.

vstup PO-J

Pro čelní fasádu hlavní budovy, která je téměř bez oken, jsem hledal symbol současného výtvarného umění, ne žádnou ikonu, něco, co by vyjadřovalo jeho princip. Pro vizuální umění je nejvýznamnější barva. Rozhodl jsem se fasádu ilustrovat způsob, jakým nyní digitální umění a užít grafika zachází s barvou. Barva je softwarem skládána ze tří barevných složek - RGB - kompozicí barevných plošek, které se v určité vzdálenosti slíjí a vytvoří větší barevné plochy. Rozhodl jsem se vytvořit plátno, které bude z blízka složeno z barevných pásů, z dálky monochromem. Toto plátno je ukávané z plastových bužinek, vypnuté na kovovém rámu. Je vlastně takovým gobelínem, obrovským svetrem, který obléká železobetonovou krychli.

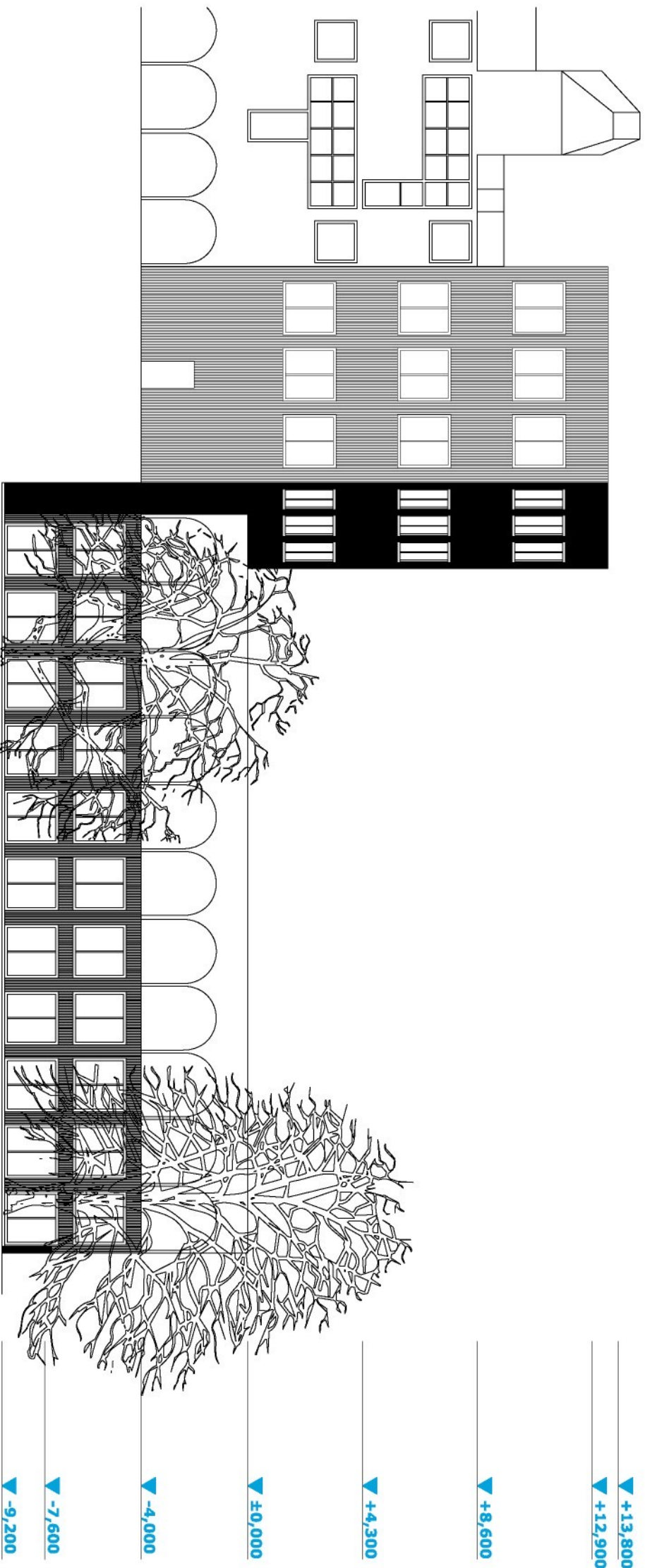
Způsob pojetí fasády, v jiné barevnosti a struktuře, jsem zopakoval na drobnějším objemu obrazárny v severní zahradě, která slouží k výstavám počítačové grafiky.

0 5 10 25

PO 1: 250

Záhřada na severní straně je rozlehlá a klidná. Málo lidí a všichni se sousedí na vlastní věc. Nepřijí za intenzivním vnějším zážitkem, ale za zážitkem sebe sama. Prostor je vybaven několika minimalistickými objekty. Východní hranici zahrady tvoří podélná knihovna s velkými čtvercovými okny až k zemi. Ta se dají v létě vykloubit a návštěvník může vyjít na příjemnou dřevěnou palubu nebo dít do zahrady. Pod starou budovou muzea je úzká budova obrazárny s průběžnými výstavami počítačové grafiky. Obě stíhlé budovy jsou pod hradební zdí spojeny nezastřešenou pochozí dřevěnou plochou, zušlechťenou cestou mezi nimi, která nemá za úkol chránit před počasím. Hluběji zahrade jsou dva dřevěné altány s průsvitným polykarbonátovým povrchem a bílými závěsy uvnitř. Slouží především k ležnému provozu, všechny stěny se dají otevřít. Altány jsou podsklepeny drobným zázemím. V nich se tančí, malují velká plátna, hraje se divadlo, člověk zde může meditovat nebo jen tak být.

